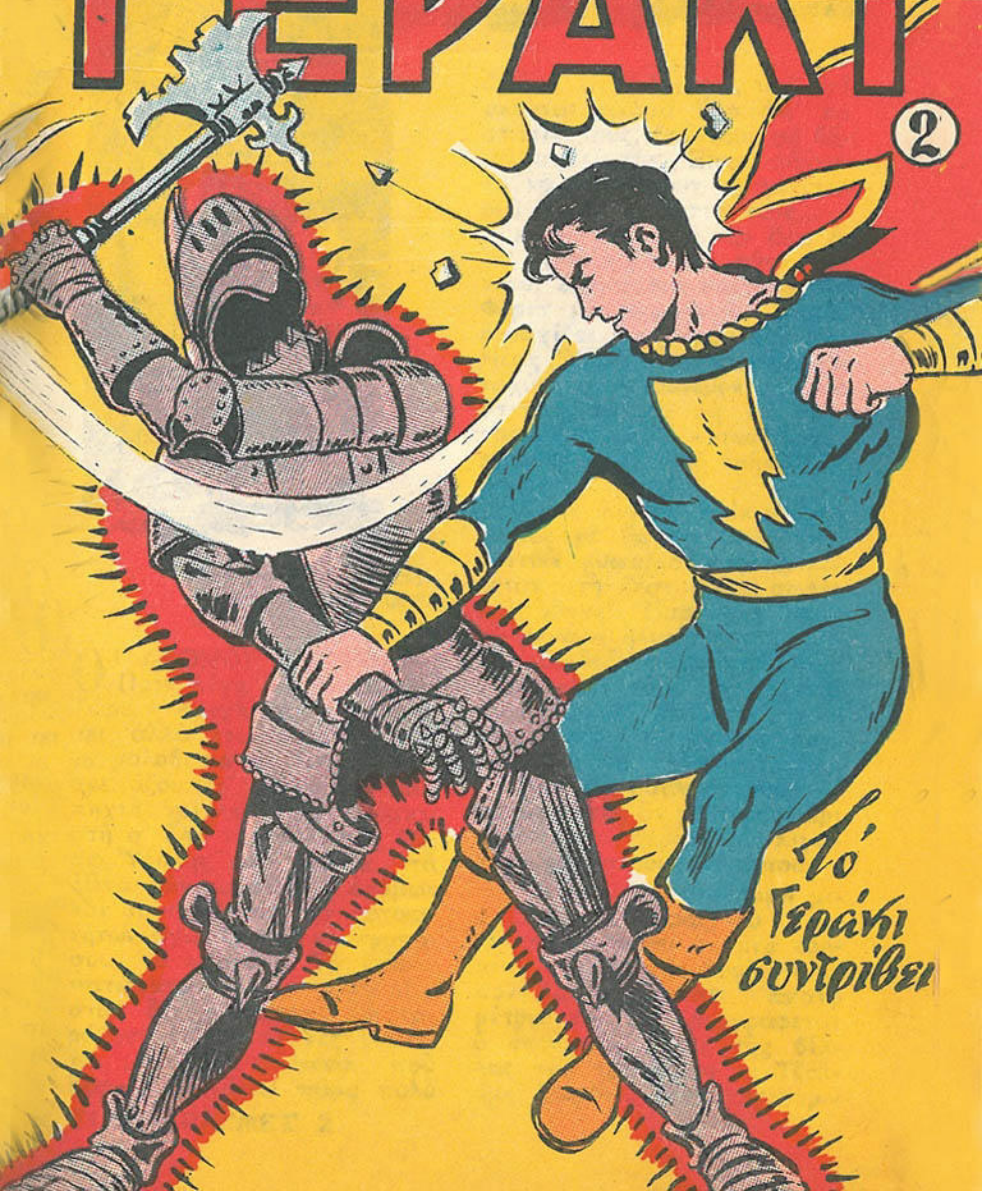

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Το
Γεράκι
συντρίβει

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ

άποψε. Οί άνθρωποι, που βρίσκονται ακόμα έξω απ' τα σπίτια τους, βαδίζουν με δέημα σημειωτών. Είναι αδύνατο να διακρίνουν τί γίνεται δυο μέτρα μπροστά τους...

Αυτήν ακριβώς την ώρα ένα μενάλιο κλειστό αυτοκίνητο, ένα παλιό μοντέλο του Φορντ με τετράγωνο καπό, διασχίζει τους δρόμους της Νέας Υόρκης με υπερβολική ταχύτητα, κινδυνεύοντας από στιγμή σε στιγμή να συγκρουσθή, και κατευθύνεται προς το ανατολικό τμήμα της πόλεως...

Ένας λιγνός ηλικιωμένος κύριος με άσπρο μούσι και χοντρά μυωπικά γυαλιά κάθεται στη θέση του σωφέρ και οδηγεί. Παρ' όλη όμως τη μεγάλη ηλικία του φαίνεται επίδεξιός και ισάβελτος, γιατί κάθε τόσο χειρίζεται το δολάν μ' έξαιρετική μαεστρία και αποφεύγει συγκρούσεις με άλλα αυτοκίνητα, που θα ήσαν σίγουρα αναπόφευκτες αν το τιμόνι βρισκόταν στα χέρια ενός λιγώτερο ψυχραίου ανθρώπου.

Ύστερα από διαδρομή μιας περίπου ώρας, το αυτοκίνητο τρυπώνει σε μια ερημική πάροδο της οδού Χούδσον και σταματάει. Έκατο μέτρα πιό εκεί διαγράφεται ο σκοτεινός ὄγκος της βίλλας του τραπεζίτη κ. Τζαίημς Μάρβιν. Είναι τριγυρι-

Ένας λίθηκος με απαίσια μορφή εμφανίζεται μέσα στη νύχτα....

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ είναι υγροί. Πριν λίγη ώρα έβρεξε. Τώρα η βροχή έχει σταματήσει, αλλά στον ουρανό κυλάνε μολυβένια σύννεφα, που σκεπάζουν τ' αστέρια. Μια πηχτή ομίχλη έχει σκορπιστή σ' όλη την πόλη της Νέας Υόρκης και μάταια τα φώτα των μεγάλων δρόμων και οι προβολείς των αυτοκινήτων αγωνίζονται να τρυπήσουν το σκοτάδι. Τα επάνω πατώματα των ουρανοσυστών δεν φαίνονται. Οί ταρατσες κι' οί στέγες χάνονται μέσα στα σύννεφα, που έχουν χαμηλώσει πάρα πολύ

σμένη από παντού με μεγάλα δέντρα και σε κανένα παρθένο των τριών όρδων της δεν υπάρχει φως. Ο λιγνός κύριος με το άσπρο μούσι νομογελάει παρόξενος, καθώς κατεβαίνει απ' το αυτοκίνητο. Πίσω απ' τους φακούς, το βλέμμα του σπιθβολάζει γεμάτο κακία. Σίγουρα κάτι άσκημο προετοιμάζει για τους κατοίκους της έξοχης αυτής βίλλας, που αυτή τη στιγμή κοιμούνται ανύποπτοι...

Ρίχνει μερικές ματιές γύρω του κι' όταν βεβαιώνεται πως όλα είναι έρημα, ανοίγει την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου.

—“Ελα, Φρέντυ! λέει χαμηλόφωνα στον έπιβάτη που στρογγυλοκάθεται μέσα. “Ελα, Φρέντυ!

Και τότε κάτι βαρύ κουνιέται στο βάθος του αυτοκινήτου, κάνοντας τις σουστες των τροχών να τρίζουν, κι' ένας μαλλιαρός γίγαντας κατεβαίνει. Στηρίζεται στα πιασινά του πόδια. Τα μπροστινά του πόδια κρέμονται απ' τους ώμους μακριά και φτάνουν κάτω από τα γόνατα. Είναι ένας άπαίσιος άνθρωπος, ποσειδής πίθηκος, που στέκει εκεί στη μέση του δρόμου κυττάζοντας με τα μικρά γυαλιστερά του μάτια τον άνθρωπο με το μούσι. Έκείνος του κάνει νόημα να τον ακολουθήσει. Απομακρύνονται απ' το αυτοκίνητο και, όταν φτάνουν λίγα βήματα έξω απ' τη βίλλα, ο άνθρωπος

χτυπάει προστατευτικά τον γιγαντόσωμο πίθηκο στον ώμο και του δείχνει ένα παράθυρο στο τρίτο πάτωμα.

—“Εκεί θά πας, Φρέντυ!, του λέει. Κατόλαδες;

Ο πίθηκος κουνάει το μεγάλο κεφάλι του.

—“Εμπρός λοιπόν, Φρέντυ! Γρήγορα. Σε περιμένω εδώ...

Ο μαλλιαρός γίγαντας βγάζει ένα χαμηλόφωνο γρύλισμα, απόδειξι πως κατάλαβε τί του είπαν, και προχωρεί. Φτάνει στην ύψηλη σιδερένια έξωπορτα σκαρφαλώνει με εξαιρετική ευκολία στα κάγκελα, πηδάει στον κήπο και, βαδίζοντας άθόρυβα με άργες κινήσεις και με γυρτό προς τα εμπρός το μεγάλο τριχωτό κορμί του, μπαίνει κάτω από το παράθυρο του τρίτου πατώματος. Ρίχνει μιὰ ματιά προς τ' άπάνω κι' ύστερα από ένα μικρό δισταγμό αρχίζει ν' αναρριχάται με μιάν άπίστευτη σβελλάδα χρησιμοποιώντας τις ελάχιστες προεξοχές του τοίχου σαν σκαλοπάτια. “Υστερα από λίγο, έχει φτάσει κιόλας στο παράθυρο. Με μιὰ γροθιά συντρίβει τα παραθυρόφυλλα και τα τζάμια μαζί. Ο δρόμος τώρα είναι ελεύθερος. Σαλτάρει μέσα στην κάμαρα... Ένα παιδί με τις πυτζάμες του έχει ξυπνήσει τρομαγμένο από τον φοβερό θόρυβο και ανακάζεται στο κρεβάτι του. Κυττάζει και μέσα στη νύχτα βλέπει τη σκοτεινή σι-

λουέττα του τέρατος, που πλησιάζει προς το μέρος του με απλωμένα προς τα μπρός τα μεγάλα χέρια του. Αισθάνεται να παγώνει το αίμα του.

—Βοήθεια! Βοήθεια!, φωνάζει. Ένας γορίλλας!

Πηδάει απ' το κρεβάτι και τρέχει προς την πόρτα του οδηγεί στο χώλο και από εκεί στα άλλα δωμάτια. Φουχτιάζει το πόμολο, την ανοίγει, μα δεν προφταίνει να κάνει τίποτα περισσότερο. Ο καλλιάρης πίθηκος μ' ένα βήμα βρίσκειται κιάλας κοντά του. Τον αρπάζει, τον ανασηκώνει σαν πούπουλο, του κλείνει το στόμα με το δρώμικο χέρι του και τρέχει πάλι προς το παράθυρο. Πέντε μέτρα πιο εκεί απλώνει τα κλαριά της μιιά ύψηλη λεύκα. Σαλτάρει στο κενό, πιάνεται απ' το δέντρο, ξανασαλτάρει σ' ένα άλλο και λίγα λεπτά αργότερα, κρατώντας πάντα στα χέρια του το μικρό αγόρι, τόν Ντικ Μάρβιν, που έχει στο μεταξύ χάσει τις αισθήσεις του, βρίσκεται στο δρόμο. Ο άνθρωπος με το άσπρο μούσι τόν περιμένει.

—Μπράβο Φρέντυ!, του λέει. Τα κατάφερες καλά! Δόσε μου τώρα το μικρό...

Και ύστερα από λίγο το συτόκινητο με επιβάτη το παράξενο γιγαντώσωμο τέρας και σωφεί τον ηλικιωμένο άνθρωπο με τους μυωπικούς φακούς στα μάτια, που έχει τώρα μαζί του τόν λι-

ποθυμισμένο Ντικ Μάρβιν, χάνεται μέσα στην όμιχλη...

Πώς γιώρτασε ο Μάκ Ντάνυ τα γενέθλιά του

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, ο νεαρότερος αστυνομικός ρεπορτερ της μεγάλης εφημερίδας της Νέας Υόρκης «Νταϊήλυ Χέρολντ», ξυπνάει σήμερα εξαιρετικά ευδιάθετος. Η μητέρα του ή κυρία Μάργαρετ Ντάνυ, μιιά όμορφη Έλληνίδα, χήρα του διάσημου σοφού Άρθουρ Ντάνυ, που την παντρεύτηκε πριν είκοσι χρόνια, όταν ήταν περαστικός απ' την Ελλάδα, και ήρθε και εγκαταστάθηκε μαζί της εδώ στη Νέα Υόρκη, ξυπνάει το γιοί της μ' ένα φιλή στο μέτωπο.

—Ελα, σήκω, ύπναρά!, του λέει χαμογελώντας. Ξέχασες λοιπόν πώς σήμερα μπαίνεις στα δεκαοχτώ και πώς αρχίζεις πιά να γίνεσαι ένας σωστός άντρας; Ελα, σήκω και φίλησε τη μητερούλα σου, που δεν έχει κανέναν άλλον από σένα στον κόσμο!

Ο Μάκ σηκώνεται, άγκαλιάζει και φιλάει κι αυτός τη μητέρα του.

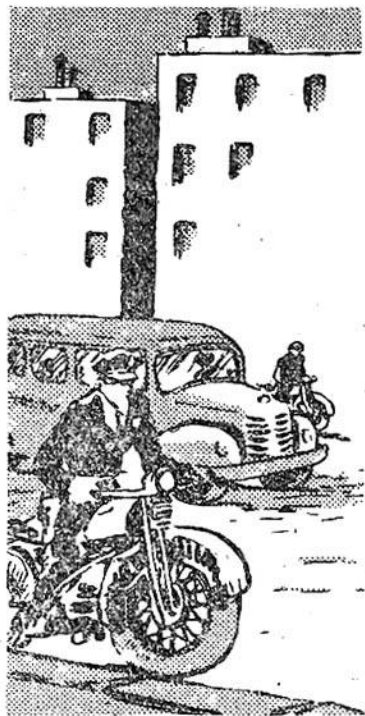
—Σ' ευχαριστώ, μητέρα, της λέει. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τί σου όφείλω...

Ντύνεται κι ύστερα από λίγο κάθονται μαζί στο τραπέζι για τόν πρωινό τους. Η κυρία Ντάνυ τόν έχει στολίσει με λουλουδία κι έχει έτοιμάσει κι ένα περίφημο κέικ.

—Αυτό είναι για τόν γενέθλιά σου, τού λέει.

—Είσαι η πιο καλή μητε-
ρούλα του κόσμου!, κάνει με
θαυμασμό ο Μάκ και τὰ γα-
λάζια μάτια του είναι γεμά-
τα εύγνωμοσύνη. 'Απ' τὸν
καιρὸ πού πέθανε ὁ πατέρας
εἶσαι ὁ μοναδικὸς θησαυρὸς
πού μου ἀπόμεινε στὴ γῆ.

Ἡ κυρία Μάργκαρετ ἀνα-
στενάζει καὶ τὸ βλέμμα της
γίνεται μελαγχολικό. Δὲν μι-
λάει. Κόβει τὸ κῆικ καὶ τοῦ
σερβίρει τὸ γάλα. Ἐκείνη ἄ-

Τὰ σχολικά αὐτοκίνητα συνοδεύον-
ται ἀπὸ αστυνομικούς!

κριδῶς τῇ στιγμῇ χτυπάει
τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας
καὶ σὲ λίγο μπαίνει ὁ μικρὸς
χαζὸς ἀραπάκος, ὁ Τζίμ Γκά-
φας ὁ κλητήρας τοῦ «Νταϊη-
λυ Χέραλντ», ἡ ἀδυναμία τοῦ
Μάκ. Κρατᾷ ἓνα μπουκέτο
ἀγριομαρογαρίτες καί... τσου-
κνίδες μαζί. Τὰ μάτια του πέ-
φτουν ἀμέσως με λαιμαργία
ἀπάνω στὸ λαχταριστὸ γλύ-
κισμα πού βρίσκεται στὸ
τραπέζι.

—Ἦρθα νὰ εὐχθῶ, λέει,
στὸν κυριο Μάκ τὰ χρόνια
πολλὰ γιὰ τὰ γενέθλια του.
Ἔκοψα καὶ αὐτὰ τὰ ὠραῖα
ἄνθη ἀπὸ μιὰ μάντρα πού
βρίσκεται ἀπέναντι στὸ σπί-
τι μας. Πιστεύω νὰ σὰς ἀρέ-
σουν. Μοσχοβολᾷνε!

Καί, καθὼς δοκιμάζει νὰ
τὰ μυρίση ἀπὸ κοντά, οἱ
τσουκνίδες ἀγκυλώνουν τὴ
μύτη του καὶ κάνει ἓναν κω-
μικὸ μορφασμό.

—Ἦου! Θεούλη μου! Ἀγ-
κυλώνουν!

—Ἀφοῦ εἶναι τσουκνίδες,
φυσικὰ θὰ ἀγκυλώνουν, Τζίμ!
τοῦ λέει χαμογελῶντας ἡ κυ-
ρία Ντάνυ. Πάντως ὁ Μάκ κι'
ἐγὼ σ' εὐχαριστοῦμε πού θυ-
μήθηκες τὰ γενέθλια. Ἐλα
κάθησε τώρα νὰ πάρης τὸ
γλυκό σου.

Ὁ λιχούδης ἀραπάκος, ὁ
Τζίμ Γκάφας, ὄνομα καὶ
πράγμα, κάθεται στὸ τραπέ-
ζι καὶ τρίβει τὴ μύτη του πού
τοῦ πονάει. Μόλις ὅμως βλέ-
πει νὰ τοῦ σερβίρουν μιὰ με-
γάλη φέτα κῆικ, γουρλώνει
τὰ μάτια του, γλείφει τὰ χεί-
λια του καὶ ρίχνεται με τὰ

μούτρα στο πιάτο με τὸ κέικ.
 «Υστερα ἀπὸ λίγο ἔχει
 φάει τέσσερα μεγάλα κομμά-
 τια κέικ καί, τώρα πού εἶναι
 χορτάτος, μπορεῖ νὰ μιλήσῃ.

—Λοιπὸν, κύριε Μάκ, λέει
 καὶ παίρνει σπουδαῖο ὕφος,
 τί θὰ κάνουμε μ' αὐτὸ τὸ
 μαλλιαρὸ πύθηκο; Θὰ τὸν ἀ-
 φήσουμε νὰ κάνῃ γιὰ πολὺ
 καιρὸ ἀκόμα τὸν ἐξυπνο; «Ὁ
 εἶναι ἔτσι νὰ μοῦ τὸ πῆς γιὰ
 νὰ τὸ ξέρω...

—Δηλαδή τί θέλεις νὰ
 πῆς; τὸν ρωτᾷ ὁ Μάκ Ντά-
 νυ καὶ τὸν κυττάζει λοξὰ ἐ-
 τοιμος νὰ γελάσῃ καθὼς τὸν
 βλέπει νὰ φουσκῶνῃ σὰ διά-
 νος. Γιὰ ἐξήγησέ μου τί θέ-
 λεις νὰ πῆς...

—Λέω δηλαδή ὅτι ἔτσι
 πού πάει τὸ πράγμα δὲ θὰ
 μείνῃ παιδί γιὰ παιδί στὴ
 Νέα Ὑόρκη. Αὐτὸ τὸ παιδο-
 μάζωμα δὲ μοῦ ἀρέσει καθό-
 λου! Γιατὶ αὐτὸς ὁ γορίλλας,
 πού ἀρπάζει τώρα μονάχα
 ἄσπρα παιδιὰ, σὲ λίγο θὰ
 βάλλῃ χέρι καὶ στὰ ἀραπά-
 κια. Λοιπὸν θέλω νὰ πῶ πῶς
 εἶμαι ἀποφασισμένος, ἂν δὲν
 φανερωθῇ τὸ Γεράκι, ὁ Νέος
 Ὑπεράνθρωπος, νὰ τὰ βάλλῃ
 μ' αὐτὸν τὸν μαλλιαρὸ πύθη-
 κο...

—Τί θὰ κάνῃς;

—Ὅ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ κα-
 θαρίσω τὴν κατάστασι.

Ἡ μητέρα τοῦ Μάκ ἔσπα-
 σε σ' ἓνα δυνατὸ γέλιο.

—Γιατὶ γελᾷς, κυρία Μάρ-
 καρετ; ρωτᾷ ὁ Τζιμ Γκά-
 φας καὶ σουρῶναι τὰ φρύδια.
 Ἔσχνάς τάχα πῶς ἐγὼ ἔγινα
 ἀφορμὴ νὰ ἐξοντωθῇ ὁ «Κί-

Τότ' ἡ γραδιὰ τοῦ γορίλλα προ-
 γειώνεται στὸ στομάχι τοῦ Μάκ!

τρινος Δράκος» (*) πού ἐτοί-
 μαζότανε νὰ καταστρέψῃ μὲ
 τὴν ὑδρογονοδόμβα τὴ Νέα
 Ὑόρκη;

Ρίχνει μιὰ πλαγία ματιά
 πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάκ καὶ
 προσθέτει:

—Νά... Δὲ λέω δηλαδή
 πῶς δὲ βοήθησε καὶ τὸ Γερά-
 κι... Ἀλλά...

—Ἔ! Τώρα σοῦ χρειάζε-

* Βλέπε προηγούμενο τεῦχος μὲ
 τὸν τίτλο «Παῖδι τοῦ Μυστηρίου».

ται καρπαζιά, Τζίμ!, τὸν κόβει ὁ δημοσιογράφος. Τώρα δὲν τὴ γλυτώνεις!

Ἐκεῖνη ὅμως ἀκριβῶς τὴ στιγμή, κάτι γίνεται καὶ ἡ συζήτηση σταματάει ἀπτόμα. Ἀπὸ τὸ δρόμο φτάνουν σπαραχτικές κραυγές:

—Ὁ πίθηκος! Ὁ μαλλιαρὸς πίθηκος! Τὸ παιδί μου! Βοήθεια!

Ὁ Μάκ Ντάνυ τρέχει στὸ παράθυρο. Ὁ Τζίμ Γκάφας ὀρπάζει ἕνα κομμάτι κέικ καί... τρυπώνει κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ.

—Ἄ! Τὸν ἄτιμο!, λέει καθὼς βροντοῦν τὰ δόντια του. Ἀπάνω του, Μάκ! Μὴ τὸν φοβᾶσαι!

Ἡ κυρία Μάργαρετ χλωμιάζει. Ὁ ρέπορτερ δὲν πιστεύει στὰ μάτια του. Ὁ δρόμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ πανικόβλητους ἀνθρώπους, ποὺ τρυπώνουν ὅπου βρεθοῦν. Γυναίκες, ἄντρες, παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια στριγκλίζουν. Πόρτες καὶ παράθυρα βροντοῦν καὶ κλείνουν διαστικά.

—Ὁ μαλλιαρὸς πίθηκος! Φυλαχθῆτε...

Πραγματικά ἀπὸ τὴν ἀπέναντι γωνιά προβάλλει βαδίζοντας μὲ ἀργὸ βῆμα ἕνας, γιγαντώσωμος γορίλλας. Στὴ ρίζεται στὰ πισινὰ του πόδια καὶ στὴν ἀγκαλιά του κρατάει ἕνα παιδί ποὺ σπαράζει ἀπὸ τὸ κλάμα.

—Εἶναι ἕνα πραγματικὸ τέρας! λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Μάκ Ντάνυ.

Καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφτῇ

ἀνοίγει τὴν πόρτα, πηδάει τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια καὶ βγαίνει στὸ δρόμο. Ὁρμάει σὰ σίφουνας ἀπάνω στὸν ἀνθρωποειδῆ πίθηκο σηκώνει τὴ γροθιά του καὶ τὴν κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ σαγόνι τοῦ τέρατος. Αἰσθάνεται ἕνα δυνατό πόνο στὸ χέρι. Ἦταν σὰ νὰ χτύπησε ἀπὸν σὲ χάλυβα! Τότε θυμάται πὼς ἔχει στὰ δάχτυλά του ἕνα δαχτυλίδι μὲ μπλὲ πέτρα. Πάνω στὴ διασύνη του νὰ πεταχτῇ στὸ δρόμο ξέχασε κάτι ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε κάνει προηγουμένως. Ἀλλὰ καὶ τώρα δὲν εἶναι ἀργά. Φέρνει τὸ δαχτυλίδι στὸ στόμα του, μά, πρὶν προφτάσῃ ἢ γλῶσσα του ν' ἀγγίξῃ τὴ μαγικὴ πέτρα, ὁ πίθηκος ἔχει σηκώσει τὸ μαλλιαρό του χέρι καὶ τὸν χτυπάει μὲ δύναμι στὸ στομάχι.

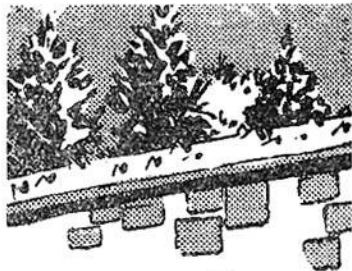
Ὁ Μάκ Ντάνυ αἰσθάνεται σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός. Παίρνει μιὰ βόλτα στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ σωριάζεται ἀναίσθητος ἑκατὸ μέτρα μακριά. Τὸ τέρας βγάζει ἕνα οὐρλιαχτὸ θριάμβου καί, βαδίζοντας ἀργὰ μὲ τὸ παιδί ποὺ σπαράζει ἀπὸ τὸ κλάμα στὰ χέρια του, διασχίζει τὸν ἔρημο δρόμο καὶ χάνεται στὴν ἀπέραντη πάροδο.

Λίγα λεπτά ἀργότερα ἕνα κλειστὸ ἁμάξι, παλιὸ μοντέλο τοῦ Φόρντ, μὲ ὁδηγὸ ἕναν λιγνὸ ἡλικιωμένο κυριο μὲ ἄσπρο μούσι, ταξιδεύει διαστικά πρὸς τὶς δυτικὲς συνοικίες τῆς πόλεως.

Ο πανικός απλώνεται
μέσα στη Νέα Υόρκη

Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ζει αυτή την εποχή μέρες και νύχτες γεμάτες αγωνία. Ένας δυνατός φόβος έχει τρυπώσει στις ανθρώπινες καρδιές και οι πολίτες γυρίζουν νωρίς στα σπίτια τους και κλειδώνουν και άμπαρώνουν τις πόρτες τους, γιατί κανείς δεν ξέρει τί μπορεί να του συμβή από ώρα σε ώρα.

Είναι σχεδόν ένας μήνας που σημειώνονται άνεξηγητες εξαφανίσεις ατόμων νεαρής ηλικίας, ιδίως παιδιών. Τα πάρκα είναι έρημα. Οι χαρούμενες κραυγές των αγοριών και κοριτσιών, που έπαιζαν άλλοτε ξεγνοιαστοί στους δημόσιους κήπους, δεν ακούγονται πιά. Τα περισσότερα σχολεία, που βρίσκονται στις άκραίες συνοικίες και στα προάστια, διέκοψαν τα μαθήματά τους. Οι άλλοι, οι μαθηταί που φοιτούν σε εκπαιδευτικά ιδρύματα, που βρίσκονται στο κέντρο της πόλεως, πηγαίνουν και επιστρέφουν απ' το σχολείο στο σπίτι τους με λεωφορεία, που τα συνοδεύουν μοτοσυκλετιστές τις Έφ-Μπί. Αί της φημισμένης ούτης αμερικανικής υπηρεσίας διώξεως του του έγκληματος, για λόγους ασφαλείας. Το περίφημο Πράτερ και όλα τα άλλα μικρότερα Λούνα Πάρκ με τα λογής - λογής παιχνίδια τους διέκοψαν τις παραστάσεις τους από έλλειψι πελα-

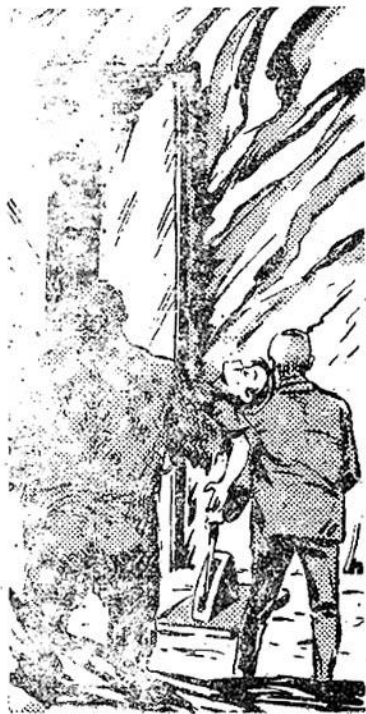
— Έμπρός, Φρέντυ!, λέει ο άνθρωπος με το μούσι. Έμπρός!

τείας. Οι γονείς προτιμούν να έχουν κοντά τους τα παιδιά τους. Τρέμουν πώς μπορεί να τους συμβή κάτι κακό αν τ' αφήσουν ν' απομακρυνθούν από το σπίτι τους.

«Παρ' όλα αυτά οι εξαφανίσεις εξακολουθούν, γράφουν οι εφημερίδες, και στα αστυνομικά τμήματα φτάνουν καθημερινώς έξαλλοι άνθρωποι, που καταγγέλλουν και μια καινούργια άπαγωγή. Το σπουδαιότερο όμως και το

περισσότερο παράξενο από όλα είναι πώς μερικοί από εκείνους που προσέρχονται στην αστυνομία καταθέτουν μερικά απίστευτα πράγματα. Τις απαγωγές πραγματοποιεί ένας μεγάλος μαλλιαρός πίθηκος που έχει καταπληκτικές ικανότητες και σκαρφάζει σε λείους τοίχους και περπατάει με όλη του την άνεση στις άκρες των ούρανοξυστών, χωρίς να ένο-

χλήται από το ιλιγγιώδες ύψος τους. Το κορμί του μικραίνει και μεγαλώνει κατά τις περιστάσεις, σαν να είναι φτιαγμένο από μαλακό λάστιχο, και έχει τη δυνατότητα να περνάει μέσα από μια στενή καπνοδόχο ή ένα μικρό τετράγωνο παραθυράκι, όπου δεν θα χωρούσε ούτε το κεφάλι ενός κανονικού ανθρώπου. Κάνει τεράστια άλματα σαν ένας καταπληκτικός ακροβάτης, συντρίβει χωρίς καμιά προσπάθεια χοντρά σίδερα και γκρεμίζει με τους ώμους του τοίχους από μπετόν. Κάνει μ' ένα λόγο απίστευτα πράγματα, που ξεπερνούν και την πιο τολμηρή φαντασία. "Αν και οι στυνομικοί χαμογελούν ειρωνικά και πιστεύουν ότι αυτές οι καταθέσεις αποτελούν παραμύθια, έμεις είμεθα βέβαιοι ότι όλα όσα λέγονται αποτελούν την αλήθεια και μόνον. Είναι ατύχημα όμως ότι το θουλικό Γεράκι, ο Νέος Υπεράνθρωπος, δεν έκανε ακόμα την εμφάνισή του. Είναι ο μόνος που θα μπορούσε να προσφέρει μια θετική βοήθεια, να διαλευκάνει το μυστήριο, που κρύβεται πίσω από τις απαγωγές των παιδιών μας. "Αγνωστο όμως παραμένει μέχρι της στιγμής το γιατί δεν θέλησε να αναμιχθεί εις την υπόθεσιν αυτήν, που συγκλονίζει επί ένα σχεδόν μήνα την Νέαν Υόρκην και παρακολουθείται με αγωνία από όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες".

Μια μεγάλη σιδερένια πόρτα ανοίγει τότε αυτόματα!

Τὸ θηλυκὸ Γεράκι, ὁ νέος Ὑπεράνθρωπος, ζινεῖται...

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς ρέπορτερ τοῦ «Νταϊήλυ Χέραλντ», ποὺ διαβάζει τὰ ὅσα γράφουν οἱ ἐφημερίδες, χαμογελάει πικρά.

—Καὶ ποὺ νάξεραν πὼς τὸ Γεράκι πῆγε νὰ μπερδευτῇ στὴν ὑπόθεσι καὶ τὴν ἔπαθε σὰν ἀγράμματος!, λέει. Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴ γροθιά ποὺ ἔφαγα στὸ στομαχι. Εὐτυχῶς ποὺ μὲ τὴν πρώτη ἔγινε ρουκέτα καὶ πήγα κι ἔπεσα ἑκατὸ μέτρα μακριά. "Αν προλάβαινε νὰ μοῦ δώση καὶ δευτέρη θὰ μὲ εἶχε λυώσει... Δὲ φταίει ὅμως κανεὶς. Ἐγὼ φταίω. Ξεχάστηκα καὶ νόμιζα πὼς ἤμουν ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, ἐνῶ ἤμουν μονάχα ὁ Μὰκ Ντάνυ. "Οποιοσδήποτε διάζεται σκοντάφτει... "Ἐπρεπε, πρὶν βγῶ ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ εἶχα τακτοποιήσει τὴ θέσι μου. Γιά φιγούρα τάχα φορῶ αὐτὰ τὰ δυὸ δάχτυλῖδια στὰ χέρια μου; Ἐν πάσει περιπτώσει, ὥραϊα γενέθλια γιόρτασα. Θὰ φτάσῃ ὅμως καὶ ἡ ὥρα ποὺ θὰ δράσῃ τὸ Γεράκι. Καὶ ἐλπίζω πὼς ἡ ὥρα αὐτὴ θὰ ἔρθῃ σύντομα... Τότε θὰ τὰ ποῦμε μιὰ καὶ καλή, κύριε μαλλιάρε πίθηκε!

—Δὲν εἶσαι ἐν τάξει, κύριε Μὰκ!, τοῦ λέει ὁ ἀραπάκος ὁ Τζὶμ Γκάφας. Σοὺ τὴν ἔσκασε μπαμπέσικα. Τὴν ὥ-

Μὰ, πρὶν τραβήξῃ τὴ σκανδάλη, ἡ γροθιά τοῦ Γερακιῦ δρᾷ!

ρα ποὺ σήκωνε τὸ χέρι του, ἐσὺ ἔπρεπε νὰ σαλπάρῃς πλάγια. Νὰ τοῦ ντρεσάρῃς μιὰ στὸν ἀφαλό, νὰ τοῦ λυθοῦνε τὰ γόνατα ν' ἀφήσῃ τὸ παιδί, νὰ πάρῃ δρόμο νὰ φύγῃ. "Αν ἤμουνα ἐγὼ, θὰ ἔσλεπες τί θὰ γινότανε. "Αν τολμήσῃ νὰ ξαναφανῇ στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης θὰ τὸν ἀναλάβω ἐγὼ. Νὰ μὴ μὲ λένε Τζὶμ Γκάφα ἂν δὲν τὸν βγά-

λω σὲ πέντε λεπτὰ νὸκ ἄουτ!

Μὰ καθὼς μιλάει καὶ κου-
νάει τὰ χέρια του καὶ δείχνει
πὼς ἀκριβῶς θὰ κατατρόπω-
νε τὸν μαλλιαρὸ γίγαντα, ἡ
κ. Μάργκαρετ πού ἔχει μπῆ
ἀθόρυβα στὴν κάμαρα κι' ἔ-
χει ἀκούσει τὰ ὅσα λέει ἀ-
πλώνει τὸ χέρι της καὶ τοῦ
σφίγγει τὸ σθέρκο.

—Μεγάλε Θεὲ τῶν νέ-
γρων!, ξεφωνίζει τρομαγμέ-
νος ὁ Τζίμ. Βοήθεια, κύριε
Μάκ. Μὲ σβέρκωσε ὁ μαλλια-
ρὸς πῖθηκος! Λυπήσου με,
κύριε πῖθηκε! Ἀστεία τὰ ἔ-
λεγα...

Τὰ μάτια του γουρλώνουν
καὶ πηγαινοέρχονται φοβι-
σμένα μέσα στὶς κόγχες
τους. Τὸ γυαλιστερὸ μούτρο
του γεμίζει δρόμους κρούου
ιδρώτα. Ὁ Μάκ Ντάνυ ξε-
σπάει σ' ἓνα δυνατὸ γέλιο.
Γελάει καὶ ἡ μητέρα του.
Καὶ τότε, ὅταν ὁ ἀραπάκος
καταλαβαίνει τί συνέβη καὶ
βλέπει τοὺς ἄλλους νὰ γελά-
νε, προσπαθεῖ νὰ δικαιολο-
γηθῇ.

—Ἀ!, τὸ κατάλαβα, κυ-
ρία Μάργκαρετ! Ἀστειευτή-
κατε καὶ ἀστειεύτηκα κι' ἔ-
γώ. Ἄς ἦταν ὁ μαλλιαρὸς
πῖθηκος καὶ τὰ λέγαμε. Ἐ-
μένα δὲν ιδρώνει τὸ αὐτί μου
ἀπὸ κάτι τέτοια ...καὶ μιὰ
μέρα θὰ τὸ ἀναγνωρίσετε.

—Δόσε τὸν ἓνα κομμάτι
κέικ!, λέει στὴ μητέρα του ὁ
Μάκ. Οὐ συνέλθῃ ἀμέσως καὶ
θὰ πάψῃ νὰ λήν, ὅσο τρώει
τουλάχιστον, κουταμάρες!

* * *

Ἡ μητέρα του κι' αὐτὸς ὁ

χαζὸς καὶ λιχούδης ἀραπά-
κος εἶναι οἱ μόνοι ἄνθρωποι
σ' ὁλόκληρη τὴ Νέα Ὑόρκη
πού ξέρουν τὸ μυστικὸ του.
Μονάχα αὐτοὶ οἱ δυὸ γνωρι-
ζουν ὅτι ὁ Μάκ Ντάνυ καὶ τὸ
Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρω-
πος, εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ
πρόσωπο. Αὐτοὶ μόνο ξέρουν
τὸ μυστικὸ τῶν δυὸ δαχτυλι-
διῶν, πού φοράει στὰ δάχτυ-
λα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του. Εἶ-
ναι δυὸ μαγικά δαχτυλίδια,
ἓνα μὲ μπλὲ κι' ἓνα μὲ πρά-
σινη πέτρα. Κάτω ἀπ' τὶς
πέτρες αὐτὲς κρύβεται τὸ με-
γάλο μυστικὸ, πού τοῦ ἄφη-
σε πεθαίνοντας ὁ πατέρας
του. Εἶναι ἓνα μυστηριώδες
ὕγρὸ πού δίνει ὑπερφυσικὴ
δύναμι...

Λίγο πρὶν πεθάνῃ, ὁ Ἄρ-
θουρ Ντάνυ, ὁ πολυταξιδεμέ-
νος αὐτὸς Ἀμερικανὸς σο-
φός, πού εἶχε παντρευτῇ τὴν
Ἑλληνίδα Μαργαρίτα Δεν-
δρινού, τὴν σημερινὴ χήρα
Μάργκαρετ Ντάνυ, κάλεσε
πλαϊὶ στὸ κρεβάτι του τὸν
Μάκ.

—Πάρε αὐτὰ τὰ δυὸ δα-
χτυλίδια, τοῦ εἶπε. Τὸ ἓνα,
ὅπως βλέπεις, ἔχει μιὰ μπλὲ
πέτρα. Τὸ ἄλλο μιὰ πράσι-
νη. Κάτω ἀπὸ τὴν πρώτη ὑ-
πάρχει ἓνα ὕγρὸ, πού δίνει
δύναμι καὶ σβελλάδα καὶ κά-
νει ἐκείνον, πού βάζει μιὰ
ἀπειροελάχιστη σταγόνα ἀπ'
αὐτὸ στὸ στόμα του, ἄτρωτο
ἀπ' τὶς σφαίρες, μὲ σιδερέ-
νιους μυῶνες, ὑπεράνθρωπο,
ἱκανὸ νὰ πραγματοποιή τὰ
πιὸ ἀπίθανα πράγματα. Νὰ
πετάῃ στὸν ἄερα σὰν γεράκι,

νά ταξιδεύη κάτω απ' τὴ θάλασσα σὰν δελφίνι, νὰ βλέπη μέσα καὶ στὸ πιὸ πηχτὸ σκοτάδι. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ λίγες ὥρες. Ὑστερα, σὰν θέλῃς νὰ συνεχίσῃς, θὰ πρέπει νὰ βάλῃς στὸ στόμα μιὰ καινούργια σταγόνα. Κάτω ἀπὸ τὴ δεύτερη, τὴν προσήνη πέτρα, ὑπάρχει ἕνα ἄλλο ὕγρo. Αὐτὸ σὲ ξαναφέρει στὴν φυσικὴ σου κατάσταση. Εἶναι ἕνα μυστικὸ πού στὸ ἐμπιστεύομαι παιδί μου μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς θὰ τὸ χρησιμοποίησῃς γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἔφερα μαζί μου ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ταξίδεψα ὅταν ἦμουν νέος. Μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε ἕνας Ἰνδὸς μάγος. Δὲν χρησιμοποίησα ὁ ἴδιος τὸ θαυματουργὸ ὕγρo, γιατί ἦμουν ὀλόμυχα δοσμένος στὴν ἐπιστήμη. Προτίμησα νὰ συνεχίσω τὶς ἐπιστημονικὲς μου ἐρευνες παρὰ νὰ παίξω ρόλο προστάτου τῆς ἀνθρωπότητος. Κρότα λοιπὸν αὐτὰ τὰ δαχτυλίδια καὶ δόσε μου τὴν ὑπόσχεσι πρὶν πεθᾶν πὼς θὰ τὰ χρησιμοποίησῃς μονάχα γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος...

—Στὸ ὑπόσχομαι, πατέρα, εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια ὁ Μάκ.

Καὶ κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του. Ἦταν ἕνα γεροδεμένο παλληκάρι δεκαοχτῶ χρονῶν ὁ Μάκ Ντάνυ, ὁ νεαρότερος ρέπορτερ τοῦ «Νταϊηλυ Χέραντ» τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ὁ κ. Πήτερ Ἐμορυ, ὁ ἀρχι

συντάκτης του, τὸν καμάρωνε γιὰ τὶς ἐπιτυχίες πού εἶχε κάθε τόσο.

—Αὐτὸ τὸ παιδί, ἔλεγε μὲ ὑπερηφάνεια, θὰ γίνη μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀστυνομικοὺς ρέπορτερ τοῦ κόσμου. Εἶναι παλληκάρι κι' ἔχει μύτη πού θὰ τὴ ζήλευε τὸ καλύτερο λαγωνικὸ τῆς «Ἐφ-Μπι-Ἀϊ...

Ἀφοδὸς καὶ τολμηρὸς διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, δὲ λογάριάζε ποτὲ τὴ ζωὴ του ὅταν ἦταν νὰ ριχθῇ στὴ σκληρὴ μάχη πολεμώντας τοὺς λογῆς - λογῆς κακούργους, πού ἀνῆκαν στὸν ὑπόκοσμο τῆς μεγάλης αὐτῆς πολιτείας. Δροῦσε σὰν ἀστραπὴ καὶ τὰ χτυπήματά του ἦταν κεραυνοβόλα καὶ θανάσιμα. Ἦταν ἄτρωτος κι' ὅταν ἀπογειωνόταν σὰν Γεράκι σκόρπιζε τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο σ' ὅλους ἐκείνους πού ζητοῦσαν νὰ κάνουν κακὸ. Οἱ ἐφημερίδες γέμιζαν κάθε τόσο μὲ πρωτοσελίδες ἄρθρα, πού περιεγραφαν τὰ κατορθώματά του καὶ τὰ παιδιά θαύμαζαν τὴ δύναμί του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του.

Ὁ Μάκ Ντάνυ τὰ σκέπτεται ὅλα τούτα, καθὼς βλέπει τὸν Τζιμ Γκάφα νὰ τρώῃ λαίμαργα τὸ κέικ του. Εἶναι καὶ ρὺς πιά νὰ κινηθῇ μεθοδικὰ καὶ ραγδαίᾳ, νὰ μπῇ στὰ ἵχνη τῶν κακούργων πού κρύβονται πίσω ἀπὸ τὸν μαλισταρὸ πίθηκο, νὰ τοὺς συντρίψῃ, νὰ ξαναδώσῃ τὴν γαλήνη σὲ παιδιά καὶ σὲ γονεῖς, νὰ ξαναστράψουν ἀπὸ

χαρά τὰ μάτια τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ν' ἀντηχήσουν καὶ πάλι στὰ σχολεῖα, στὰ πάρκα καὶ στοὺς δρόμους τὰ χαρούμενα καὶ ξεγνοιαστά ξεφωνητὰ τῶν παιχνιδιῶν τους...

Στὰ ἔξω τοῦ γυμνασίου
καὶ τοῦ ἀλλόκοτου γέ-
ρον

Α ΠΟ τὸ ἴδιο κιόλας βρά-
δυ, ἀρχίζει τὶς ἐρευνές
του. Φέρνει τὴν μπλε πέτρα
τοῦ δαχτυλιδιοῦ στοὺς στόμα
του καὶ ἀπότομα αἰσθάνεται
τὰ μπράτσα του νὰ σφίγγων
σαν ἀτσάλι καὶ τὴν ψυχὴ
του νὰ γεμίξῃ ἀπὸ ἕνα πρω-
τοφανέριω θάρρος. Νοιώθει
νὰ γίνεται δυνατὸς σαν γί-
γαντας καὶ ἐλαφρὸς σαν που-
λί. Ἕνας ἀόρατος καὶ ἀδια-
πέραστος θώρακας τυλίγει
τὸ κορμὶ του. Τὸ σπῆρ κο-
στοῦμι του χάνεται καὶ τὴ
θέσι του παίρνει μιὰ γαλά-
ζια φόρμα μ' ἕναν κεραυνὸ
κεντημένο ἀπὸ χρυσάφι στο
στήθος. Μιὰ κόκκινη μπερτα
μὲ χρυσὰ κρόσια κρέμεται
στοὺς ὤμους του. Σηκώνει
τὰ χέρια ψηλά, τινάζει τὰ πό-
δια του καὶ ἀπογειώνεται
σαν βολίδα. Ὑστερὰ ἀπὸ
ἕνα λεπτό, ταξιδεύει πάνω
ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ δια-
περαστικό βλέμμα του τρυ-
πάει τὸ σκοτάδι καὶ ψάχνει
παντοῦ. Πρέπει κάτι νὰ βρῇ
ἀπόψε. Κάτι ποὺ νὰ τοῦ δώ-
σῃ ἕνα ξεκίνημα στὸν ἀγῶνα
γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῆς συμμο-
ρίας, ποὺ ἔχει σκορπίσει τὴ

δυστυχία καὶ τὸ πένθος σὲ
ἐκατοντάδες οἰκογένειες...

Ταξιδεύει ἀργά. Φτάνει
ὡς τὰ ἐξοχικὰ προάστια, ξα-
ναγουρίζει, κάνει βόλτες πά-
νω ἀπὸ τὴν φωτισμένη πολι-
τεία, παρακολουθεῖ τὴν κίνη-
σι τῶν δρόμων, περιφέρεται
πάνω ἀπ' τὶς ἀκραίες συνοι-
κίες, ἐπιστρέφει στὸ κέντρο,
ξαναπηγαίνει πρὸς τὰ προ-
άστια. Οἱ ὥρες περνοῦν γο-
ργά. Ἐχεῖ σχεδὸν ἀπελπισθῇ,
γι' ἀπόψε τουλάχιστον, κι'
ἐτοιμάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ
τὴν νυχτερινὴ αὐτὴ περιπο-
λία.

Ξαφνικὰ ὅμως τὸ διαπερα-
στικό του βλέμμα ξεχωρίζει
σ' ἕναν κακοφωτισμένο δρό-
μο ἕνα αὐτοκίνητο σταματη-
μένο μὲ σβυστὰ φῶτα. Πλάϊ
σ' αὐτὸ διακρίνει τὴ σιλου-
έτα τοῦ μεγαλόσωμου μαλ-
λιαροῦ πίθηκου. Κάτι κρα-
τάει στὰ χέρια του. Φυσικὰ
ἕνα λιποθυμισμένο ἀπὸ τὸν
τρόμο παιδί, ποὺ τὸ παραδί-
νει σὲ κάποιον λιγνὸ ἀνθρω-
πάκο. Τὸ Γεράκι ἐτοιμάζεται
νὰ ἐπιτεθῇ. Σφίγγει τὶς γρο-
θιές του καὶ πραγματοποιεῖ
μιὰ κάθετη ἐφόρμησι.

Ὅμως ἀπότομα σταμα-
τάει. Ὅχι δὲν πρέπει νὰ ἐ-
πιτεθῇ. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι
νὰ παρακολουθήσῃ ἀθέατος
τὸ τέρας καὶ τὸν ἄνθρωπο,
νὰ μάθῃ τὸ καταφύγιό τους.
Ἔτσι θὰ μπορέσῃ μιὰ καὶ
καλὴ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον.
Ἴσως πετύχει νὰ διασώσῃ
καὶ ὅλα τ' ἄλλα παιδιὰ. Ἄν
ὑπάρχουν βέβαια ἀκόμα στὴ

ζωή και δὲν ἔχουν ῥῆ τραγικὸ θάνατο. Ἀπὸ ἐδῶ πού ὀρίσκειται βλέπει τώρα πιδ καθάρᾳ. Ὁ μαλλιαρὸς πῖθηκος μπαίνει στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κλεμμένο παιδί μπαίνει στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ. Τὸ ἀμάξι ξεκινάει σὲ λίγο καὶ ἀνάβει τὰ φῶτα του.

Τὸ Γεράκι παρακολουθεῖ τώρα μὲ προσοχή. Τὸ αὐτοκίνητο διασχίζει τοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ μπαίνει στὴ μεγάλη λεωφόρο πού φέρνει στὶς δυτικές συνοικίες. Ὑστερὰ ἀρχίζει ν' ἀνηφορίζη. Ἀφίνει πίσω του καὶ τὰ τελευταῖα σπιτία καὶ σὲ λίγο ὀρίσκειται σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι γεμάτο λακοῦδες. Ἕνας ἀχρησιμοποίητος κάρδρομος. Τὸν ξέρει καλὰ αὐτὸν τὸν δρόμο τὸ Γεράκι. Ἐδῶ κάπου, πρὶν πενήντα χρόνια, ἔβγαζαν κάρβουνο. Ἦταν ἕνα μεγάλο ἐγκαταλελειμμένο τώρα ἀνθρακωρυχεῖο, πού ἔφτανε στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Τὸ αὐτοκίνητο προχωρεῖ, μπαίνει σ' ἕνα πλάγιον μονοπάτι καὶ ἐξαφανίζεται.

Τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος τώρα δὲν βιάζεται. Εἶναι βέβαιος πὼς ἐδῶ ὀρίσκειται τὸ κρησφύγετο τῆς συμμορίας πού κλέβει τὰ παιδιά. Προσγειώνεται μὲ τὴν ἡσυχία του καὶ τοὺς ἀφίνει νὰ προχωρήσουν γιὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ πιδ ἄνετα. Ἐχουν ἀφήσει τὸ αὐτοκίνητο μπροστὰ στὴν εἴσοδο μιᾶς στοᾶς, μπαίνουν σ' ἕνα σκοτεινὸ ἀνοιγμα καὶ

ἀρχίζουν νὰ κατηφορίζουν σ' ἕνα διάδρομο. Ἕνα μικρὸ φανάρι ἀνάβει καὶ σβύνει τρεῖς φορές. Εἶναι σίγουρα κάποιο σύνθημα. Ἀκούγονται ὁμιλίες. Τὸ Γεράκι κολάει τὴ ράχι του στὸν τοῖχο. Δὲν πρέπει νὰ τὸν δοῦν. Μέσα στὸ σκοτάδι διακρίνει κάποιον, πού εἶχε κρεμασμένο ἕνα αὐτόματο στὸν ὦμο καὶ πού παραμερίζει μὲ σεβασμὸ νὰ περάσουν ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ τέρας.

—Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ θυρωρὸς σὲ τούτῃ τὴν κόλασι!, σκέπτεται ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος. Θὰ καλοπεράσῃ!

Περιμένει λίγο ὅσο νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἐκεῖνοι πού ἦρθαν ἀπ' ἔξω καὶ πλησιάζει ἀθόρυβα πρὸς τὸ μέρος του. Εἶναι ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ τετράγωνους ὤμους καὶ ἀξύριστο μούτρο. Ἐτοιμάζεται ν' ἀνάψῃ τσιγάρο. Τότε ξαφνικὰ βλέπει μπροστὰ του τὸν παράξενο μουσαφίρη μὲ τὴν μπλὲ φόρμα καὶ τὴν κόκκινη μπέρτα. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν παράξενα καὶ μὲ μιὰν γρήγορη κίνησι, ἀφίνοντας τὰ τσιγάρα καὶ τὸν ἀναπτήρα του νὰ κατρακυλήσουν στὸ ἔδαφος, περνάει τὸ δάχτυλο στὴν σκανδάλη κι' ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ.

Ἕνας πυροβολισμὸς ὅμως εἶναι καταστροφή τούτῃ τῇ στιγμῇ γιὰ τὰ σχέδια τοῦ Νέου Ὑπεράνθρωπου. Θὰ τὸν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι καὶ θὰ λάβουν τὰ μέτρα τους. Χυμáει ἀπάνω του καὶ ἡ σιδε-

ρένια γροθιά του, διαγράφοντας ένα μεγάλο τόξο στο σκοτάδι, πέφτει με δύναμι στο άσκημο μούτρο του. Το αυτόματο ξεφεύγει απ' τα χέρια του. Κλονίζεται, μὰ ξαναβρίσκει την ισορροπία του και δοκιμάζει νὰ έπιτεθῇ. Μιά δεύτερη γροθιά στο στομάχι δῶκε τὸν κἀνὴ ἀνίκανο νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Τὰ γόνάτα του λυγίζουν καὶ σωρίζεται στὸ ὕψος χῶμα.

Ὁ δρόμος τώρα εἶναι ἐλεύθερος. Τὸ Γεράκι δρασκελίζει τὸν ἀναίσθητο συμμορίτη καὶ προχωρεῖ διασπαστικά. Σὲ λίγο ξαναβλέπει τὸν μαλλιαρὸ πύθηκο καὶ τὸν συντροφό του. Τώρα ὁ ἄντρας κρατᾷ ἓνα μικρὸ ἤλεκτρικὸ φανάρι στὸ χέρι. Βαδίζουν ἀργά, γιατί ὁ κατήφορος εἶναι ἀπὸ τομος καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ γκρεμιστῇ στὰ βαθειὰ πηγάδια πὺ βρὶ σκονταὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ ὑπόγειο αὐτὸ μονοπάτι.

Τὸ Γεράκι καταλαβαίνει, καθὼς τοὺς παρακολουθεῖ, ὅτι ὅλο καὶ περισσότερο προχωροῦν πρὸς τὰ ἐγκατα τῆς γῆς. Οἱ παλιὲς στοῆς στηριγμένες σὲ χοντρά δοκάρια διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Τὰ ταβάνια στάζουν νερό. Μιά βαρειά μυρουδιά μούχλας μπερδεμένη μὲ τὴ μυρουδιά νοτισμένου γαιάνθρακα χτυπάει τὰ ρουθούνια. Ἡ ἀναπνοὴ γίνεται δύσκολη.

Θανάσιμη αὐλὴ μὲ τὰ ἀτσάλινα ρομπότ

ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ κάμποσο. Τώρα τὸ σκοτάδι ἀρχίζει νὰ σπᾷ. Μιά θαμπὴ ἀνταύγεια φωτὸς ἔρχεται ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντὰ. Τὸ Γεράκι μικραίνει τὸ δῆμα του. Δὲν θέλει ἀκόμα νὰ ὑποψιαστοῦν τὴν παρουσίαν του. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ἀπότομη στροφὴ τὸ φῶς γίνεται περισσότερο ἔντονο καὶ λίγο ἀργότερα ὅλα φωτίζονται σὰν νὰ εἶναι μέρα. Τώρα τίποτα δὲν θυμίζει ὅτι τοῦτο τὸ μέρος βρίσκεται ἑκατὸ ἴσως καὶ διακόσια μέτρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Εἶναι μιὰ μεγάλη κυκλικὴ ὑπόγεια πλατεία γεροδεμένη μὲ μπετόν, πὺ ὑποβαστάζουν τὴ στέγην τῆς μεγάλης σιδερένιες κολῶνες. Προβολεῖς πὺ δὲν φαίνονται στέλνουν ἅπλετο φῶς — ἴδιο μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου — σ' ὅλα τὰ γύρω. Ἐκεῖ στὸ βάθος, τὸ Γεράκι βλέπει μιὰ μεγάλη σιδερένια πόρτα. Ἐκεῖ πλησιάζουν ὁ ἄνθρωπος, πὺ κρατᾷ, πάντα στὴν ἀγκαλιά του τὸ λιποθυμισμένο παιδί, καὶ ὁ μαλλιαρὸς πύθηκος. Ὁ λιγνὸς ἄνθρωπος, πὺ φορεῖ γυαλιὰ κι' ἔχει ἓνα ἄσπρο μούσι στὸ κάτω σαγόνι του, πιέζει ἓνα μοχλὸ καὶ ἡ μεγάλη σιδερένια πόρτα ἀνοίγει αὐτόματα. Περνοῦν μέσα καὶ ἡ πόρτα ξανακλείνει...

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος μένει γιὰ μερικὰ λεπτά ἀκίνητος. Δὲν βλέπει κανέναν.

“Ένας συνεχής ὅμως ἀπροσδιόριστος θόρυβος ἔρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς, σὰν νὰ ἐργάζεται κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἓνα μεγάλο ἐργοστάσιο. Εἶναι πραγματικά καταπληκτικὸ τὸ πὼς τὸ παλιὸ τοῦτο ἐγκαταλειμμένο ἀνθρακωρυχεῖο κρύβει στὰ σπλάχνα του τόσα μυστηριώδη πράγματα. Κανείς δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸ φαντασθῇ.

Τὸ Γεράκι τώρα προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Παρακολούθησε καὶ ξέρει πὼς πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ μοχλός. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ περνάει διασπῆκτὰ τὸ κατῶφλι. Ένας φαρδύς διάδρομος παρουσιάζεται μπροστά του. Τούτη τῇ φορᾷ ἡ κατάπληξι του γίνεται μεγαλύτερη. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ πίθηκος δὲν φαίνονται πευθενά. Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ πού τὸν παραξενεύει. “Ὅλα ἐδῶ μέσα εἶναι τόσο πείρεργα καὶ καταπληκτικά! Εἶναι σὰ νὰ μεταφέρθηκε ξαφνικά στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς παλαιοῦ μεσαιωνικοῦ πύργου σὰν ἐκείνους πού περιγράφουν τὰ γαλλικὰ ρωμαντικά μυθιστορήματα. Στους τοίχους κρέμονται ἀσπίδες, σπαθιά, κοντάρια, ἀκόντια, μπαλτάδες, σὰν αὐτὰ πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ πολεμιστὲς τὰ παλιὰ χρόνια. Ἀπ’ τὸ ταβάνι κρέμονται μεγάλοι βενετσιάνικοι πολυέλαιοι. Τὰ κρυστάλλα τους ἀστράφτουν καὶ σπιθοβολοῦν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τόξου, καθὼς τὸ φῶς πέφτει ἀπάνω τους. Δεξιά κι’ ἀριστε-

ρὰ τοῦ διαδρόμου ὑπάρχουν στημένες σιδερένιες πανοπλίες ἵπποτων.

—Πείρεργο!, σκέπτεται ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος καθὼς προχωρεῖ. Τί νὰ χρειάζονται ταχα ὅλα αὐτὰ ἐδῶ μέσα;

Κατευθύνεται πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ὅπου λογαριάζει πὼς θὰ βρίσκονται ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ τέρας. Βαδίζει μὲ προσοχή, ὅσο γίνεται πιὸ ἄθόρυβα. Ξαφνικά ὅμως, καθὼς βρίσκεται κοντὰ σὲ μιὰ σιδερένια πανοπλία, γίνεται κάτι πού δὲ τὸ περίμενε ποτέ. Δυὸ σιδερένια μπράτσα πέφτουν ἀπάνω του σὰν δυὸ τεράστιες ἀρπάγες καὶ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο. Τὴν ἴδια στιγμή βλέπει μὲ κατὰπληξι κι’ ὅλες τὶς ἄλλες ἱπποτικὲς πανοπλίες νὰ κινούνται ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος του. Τὰ σιδερένια πόδια καὶ οἱ χαλύβδινοι θώρακες κάνουν ἓνα βαρὺ μεταλλικὸ θόρυβο καθὼς πλησιάζουν. Τὸ βλέμμα του διαγράφει ἓνα διασπῆκτὸ τόξο. Καταλαβαίνει.

—Ρομπότ! Εἶναι ρομπότ! Ξεφανίζει μὲ κατὰπληξι τὸ Γεράκι.

Ἀλλὰ ξαναβρίσκει ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του. Μὲ μιὰ πλάγια κίνησι, παίρνοντας μιὰ δόλτα στὶς φτέρνες του καὶ χαμηλώνοντας τὸ κορμὶ του, ξεφευγε ἀπ’ τὴ σιδερένια τανάλια, γλυστράει πρὸς τὰ πίσω καὶ ἡ γροθιά του πέφτει μὲ δύναμι στὸ σιδερένιο κρανίον τῆς πανοπλίας.

Ὁ χοντρός χάλυβας τσακίζει σὰν γυαλί κι' ἕνας θόρυβος ἀπὸ σιδηρικά, πού σωριαίζονται μὲ μεγάλο σαματὰ στὸ πάτωμα, γεμίζει τὸν μεγάλο διάδρομο. Τὴν ἴδια

Τότε, ἡ παωπλία... κινεῖται καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον του!

στιγμὴ ὅμως, κάτι ἀστράφτει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Ἕνα ἄλλο ρομπότ, πού βρίσκεται πίσω του, κρατάει ἕνα σιδερένιο μπαλτὰ καὶ τὸν κατεβάζει μὲ δύναμι. Ἡ κοφτερὴ λεπίδα χτυπάει τὸν

ὤμο του. Μὰ τὸ Γεράκι εἶναι ἀτρωτό. Ὁ μπαλτάς ἀναπηδάει, σὰν νὰ χτύπησε σ' ἕνα θώρακα ἀπὸ καουτσούκ. Ἡ γροθιά τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου δίνει σύντομα τὴν ἀπάντησι. Ἕνας καινούργιος θόρυβος ἀπὸ σιδηρικά πού σωριαίζονται. Καὶ τὸ δεύτερο ρομπότ ἔχει τεθῆ ἐκτὸς μάχης.

Υπάρχουν ὅμως ἀκόμα ἀρκετὰ πού πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσῃ.

Ἡ μάχη συνεχίζεται
μὲ ἄλλα τέρατα

ΕΡΧΟΝΤΑΙ τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο. Ξεκινοῦν ἀπ' ὅλες τὶς ἅκρες τοῦ διαδρόμου καὶ ζητοῦν νὰ τὸν κυκλώσουν. Κρατοῦν στὰ χέρια τους μπαλτάδες καὶ σπαθιά. Εἶναι φανερό πὼς, ἂν κλείσῃ γύρω τοῦ αὐτοῦ ὁ χαλύβδινος κλοιός, δὲν θάναί καθόλου εὐκολο νὰ διαφύγῃ. Ἡ σκέψι του δουλεύει γοργά. Ναί! Βρῆκε τὴ λύσι.

Σαλτάρει καὶ γατζώνεται στὸν κρυστάλλινο πολυέλαιο πού κρέμεται ἀπ' τὸ ταβάνι. Τώρα εἶναι ἀρκετὰ ψηλὰ καὶ ἀπὸ ἐδῶ πού βρίσκεται μπορεῖ νὰ ξεκρεμάσῃ ἀπὸ τὸν τοῖχο κατι πού τοῦ χρειάζεται. Εἶναι ἕνα βαρὺ κοντάρι μὲ ἀτσάλινη αἰχμή. Τὸ φουχτιάζει καὶ πηδάει ἀνάμεσα στὴ σιδερένια μάζα. Ἐὰν τοὺς ἱππότες τοῦ παλιοῦ καιροῦ τὸ Γεράκι χειρίζεται τὸ βαρὺ κοντάρι πού κάνει θαύματα. Τρία ρομπότ καταρακ-

λούν τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο. Ἕνας σωρὸς ἀπὸ παλιοσίδερα. Μένουν ὅμως ἄλλα πέντε ἀκόμα καὶ τὸ Γεράκι, ὁ δυνατώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, βιάζεται πολύ. Ἀρκετὰ χασομέρησε. Πετᾶει τὸ κοντάρι κι' ἀνασηκώνει σὰν πούπουλο στὰ χέρια του ἓνα ἀπὸ τὰ ρομπότ, πού τὸν ἔχει ζυγώσει περισσότερο. Κρατώντας το γερά ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται σὰ σβούρα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Τὸ χαλύβδινο τέρας καταφέρνει τώρα θανάσιμα πλήγματα σ' ὅλα τὰ ρομπότ, πού τὸν ζητοῦν νὰ στενέψουν τὸν κλοιὸ γύρω ἀπ' τὸ Γεράκι. Εἶναι ἓνα ἀπερίγραπτο μακελλεῖο. Σὲ δύο λεπτὰ ἔχει τελειώσει. Πετᾶει τὸ ρομπότ πού κρατᾶει ἀπάνω στὰ ἄλλα, πού ἔχουν γίνει τώρα ἓνας σωρὸς ἀπὸ παλιοσίδερα χωρὶς καμμιὰ δύναμι, καὶ προχωρεῖ.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμα. Στὴ στρόφι ἀκριβῶς τοῦ διαδρόμου κάποιος παρὰ μονεύει. Εἶναι ἓνα καινούργιο χαλύβδινο τέρας, δέκα φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ὁρμάει ξαφνικὰ καί, πρὶν τὸ Γεράκι προφτάσῃ νὰ φυλαχτῇ, ἀπλώνει τὸ τεράστιο σιδερένιο χέρι του, πού ἀντὶ γιὰ δάχτυλα ἔχει στὴν ἄκρῃ ἓνα μυτερὸ γάντζο, καὶ τὸν ἀρπάζει. Ὁ Νεὸς Ὑπεράνθρωπος βλέπει τὸν ἑαυτοῦ του κρέμασμένο στὸν ἄερα κι' αἰσθάνεται νὰ σπαράζῃ. Καταλαβαίνει πῶς τὸ ρομπότ αὐτὸ εἶναι φορτισμένο μὲ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, πού διο-

χετεύεται τῶρὰ στὸ κορμὶ του καὶ τὸν κάνει νὰ τινάζεται. Νοιώθει πολὺ ἄσκημα.

Μὰ δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ κερδίσῃ. Ἡ νίκη πάλι θάναί με τὸ μέρος του. Ὁ πιὸ δυ-

Ἀρχίζει νὰ στριφογυρίσῃ τὸ ρομπότ τσακίζοντας τ' ἄλλα!

νατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου συγκεντρώνει τὶς δυνάμεις του. Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι πέφτει οὐάκερος ἀπάνω στὸ σιδερένιο χέρι τὸ ἀγκαλιάζει καὶ τὸ σφίγγει. Δὲν εἶναι εὐκολο. Τοῦτο τὸ σιδερένιο χέ-

ρι που έχει το πάχος ενός ανθρώπινου κορμιού είναι αλύγιστο. Μά το Γεράκι δεν δειλιάζει. Τά μπράτσα του σαν μία τεράστια μέγγενη σφίγγουν όλο και περισσότερα. Άκούγεται ένας ξερός κρότος. Το σιδερένιο χέρι έσπασε. Το Γεράκι ξεφεύγει από το γάντζο, τινάζεται ψηλά και, πραγματοποιώντας μία κάθετη εφόρμησι, πέφτει με όλο το βάρος του κορμιού του άπάνω στο ρομπότ. Το τέρας άφίνει ένα δρυχηθμό, σαν ένα βώδι που δέχεται ένα ξαφνικό χτύπημα, κλονίζεται, παραπατάει και γέρνει πλάγια.

Ξαναδρίσκει όμως την ισορροπία του σχεδόν άμέσως και μ' ένα άποτομοτίναγμα ξεφορτώνεται άπ' τους ώμους του τόν άνθρωπο, που ζήτησε να το συντρίψει. Το Γεράκι μένει μετέωρο, παίρνει μία βόλτα στον άέρα, χτυπάει στον άπέναντι τοίχο και πέφτει ανάσκελα στο τσιμεντένιο πάτωμα.

Την ίδια στιγμή το χαλύβδινο τέρας όρμάει με λύσσα άπάνω του. Το σιδερένιο γόνάτό του βρίσκεται καρφωμένο στο στήθος του Γερακιού. Είναι ένα τεράστιο βάρος που τόν πιέζει. 'Ο Νέος Υπεράνθρωπος φοβάται πώς για μία στιγμή τά πλευρά του θα τσακίσουν σαν σπιντόφυλα. Δέν μπορεί ν' άναπνεύσει. Κρύος ιδρώτας μουσκεύει τó πρόσωπό του. Τώρα τó ρομπότ άνασηκώνει τó

γερό του χέρι. Άπό τόν μεγάλο γάτζο που βρίσκεται στη θέσι τών δαχτύλων του βγαίνουν ηλεκτρικοί σπινθήρες που τυφλώνουν. Το Γεράκι καταλαβαίνει τόν κίνδυνο και κλείνει τά μάτια. Κι' άπό τη δύσκολη αυτή θέσι που βρίσκεται τεντώνει τó κορμί του, ύστερα κουλουριάζεται σά λάστιχο και κατορθώνει να ξεφύγει τó πρώτο χτύπημα.

Τώρα στερεώνει τη ράχη στον τοίχο μαζεύει τά γόνατά του και τά τινάζει έμπρός. Το χαλύβδινο τέρας χοροπηδάει, άφίνει ένα μονάχα δευτερόλεπτο έλεύθερο τó στήθος του Γερακιού κι' έτοιμάζεται να πέση πάλι άπάνω του. Μά, μέσα στο μισό αυτό δευτερόλεπτο, τó δυνατότερο παιδί της γής έχει πετύχει αυτό που θέλει. Ξεφεύγει. Σηκώνεται όρθος και φουχτιάζει με τά δυό του χέρια τó χαλύβδινο κρανίο του τέρατος. 'Ο σιδερένιος λαίμós μάταια προσπαθί ν' άπελευθερωθή. Το Γεράκι έχει πραγματοποιήσει μία θανάσιμη λαβή. Το κρανίο παίρνει μία στροφή ξεβιδώνεται και μένει στα χέρια του Νέου Υπεράνθρώπου. Μιά δυνατή φλόγα ξεπηδάει άπό τά σπλάχνα του τέρατος κι' ένας ξερός κρότος άκούγεται σά να κάηκαν μαζί δέκα ηλεκτρικές ασφάλειες. Το άκέφαλο ρομπότ διπλώνεται στα δύο και πέφτει μπρούμυτα στο πάτωμα...

Ὁ Τζιμ Γκάμας στὰ
χέρια τὸν κακούργου

ΜΙΑ ΣΤΕΝΗ σκάλα υπάρ-
χει στὸ τέλος τοῦ δια-
δρόμου. Τὸ Γεράκι, πρὶν πα-
τήση τὸ πρῶτο σκαλί, στυ-
λώνει τ' αὐτὶ καὶ ἀφουγκρά-
ζεται. Ἀπὸ τὸ βάθος φτάνει
ὁ θόρυβος τῶν μηχανῶν ποῦ
εἶχε ἀκούσει νωρίτερα. Κα-
τεβαίνει καὶ κάθε τόσο στα-
ματάει. Τώρα ἀκούει καὶ ὁ-
μιλίες. Κάπου ἐδῶ πρέπει νὰ
βρίσκωνται ἄνθρωποι. Προ-
χωρεῖ ἀκόμα λίγο καὶ στέ-
κει μπροστὰ σὲ μιὰ μισά-
νοικτη πρτα. Ἀπὸ τὴ θέσι
αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶ τί γίνεται
πίσω ἀπ' τὴν πόρτα. Εἶναι
μιὰ μεγάλη αἴθουσα ἐπιστη-
μονικοῦ ἐργαστηρίου. Γυάλι-
νοι σωλήνες, μεγάλα τετρά-
γωνα καὶ κυλινδρικά μπουκά-
λια μὲ πρασινοκίτρινα, μπλέ,
ρῶζ καὶ κόκκινα ὑγρά βρί-
σκονται ἀπάνω σ' ἕνα τραπέ-
ζι. Ἡλεκτρικοὶ θραστήρες
βγάζουν χρωματιστοὺς ἀτ-
μούς. Μιὰ βαρεὶὰ μυρουδιά
ἀπὸ λογιῆς - λογιῆς φάρμακα
γεμίζει τὸν ἀέρα.

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἄσπρη
μπλούζα εἶναι σκυμμένος πά-
νω ἀπ' τὸ τραπέζι. Τὸν ἀνα-
γνωρίζει ἀμέσως. Εἶναι ἐκεῖ-
νος ποῦ ὡδηγοῦσε τὸ αὐτο-
κίνητο. Προσπαθεῖ νὰ διακρί-
νῃ τί κάνει. Κρατᾷ στὰ χέ-
ρια του μερικοὺς δοκιμαστι-
κοὺς σωλήνες καὶ ἀναμιγνύει
διάφορα ὑγρά. Πιὸ κεῖ στέ-
κουν ὁκτῶ ἄλλοι, ντυμένοι κι'
αὐτοὶ μὲ ἄσπρες μπλούζες,
καὶ παρακολουθοῦν ἀμίλητοι

αὐτὸν ποῦ ἐργάζεται στὸ
τραπέζι. Περνᾶνε μερικά λε-
πτὰ ἀπόλυτης σιωπῆς. Ὑ-
στερα ὁ λιγνὸς ἄνθρωπος ση-
κώνεται.

—Τὰ πειράματά μου, κύ-
ριοι, λέει μὲ ἐπίσημο τόνο,
δικαίωσαν τὶς θεωρίες μου.
Σὲ λίγο θὰ κρατᾶμε στὰ χέ-
ρια μας ὁλόκληρες τὶς Ἠνω-
μένες Πολιτείες. Κανεὶς δὲν
θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς ἀντιστα-
θῇ. Οἱ σιδερένιοι ἄνθρωποι
θὰ κατακλύσουν τοὺς δρό-
μους τῆς Νέας Ὑόρκης καί,
ὑπακούοντας στὴν ἀδαμαστικὴ
θέλησί μου, θὰ ἐκτελέσουν
τὶς ἐντολές ποῦ θὰ πάρουν.
Θὰ σκορπίσουν τὸν θάνατο
καὶ τὴν καταστροφή ὅπου
συναντήσουν ἀντίστασι...

Ρίχνει ἕνα διαπεραστικὸ
βλέμμα μέσα ἀπὸ τοὺς χον-
τροὺς μυωπικοὺς φακοὺς τῶν
γυαλιῶν του σὲ κείνους ποῦ
τὸν ἀκούνε καὶ συνεχίζει:

—Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας
εἶναι τὸ ἐργοστάσιο. Οἱ σι-
δεράνθρωποι κατασκευάζον-
ται νύχτα καὶ μέρα. Θὰ γί-
νουν χιλιάδες, πολλὲς χιλιά-
δες. Ἀλλὰ μᾶς χρειάζονται
ἀκόμα πρῶτες ὕλες. Καὶ ὅ-
πως ξέρετε οἱ πρῶτες αὐτὲς
ὕλες εἶναι τὰ παιδιὰ. Τὸ τρυ-
φερὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν μᾶς
εἶναι ἀπαραίτητο. Ὑπάρχει
ἀνάγκη νὰ χειρουργήσουμε
ἀκόμα πολλὰ παιδικὰ κρα-
νία γιὰ νὰ μεταφυτεύσουμε
τὴ φαῖα οὐσία τους στοὺς σι-
δερένιους πολεμιστὰς μας.
Σ' αὐτὰ τὰ παντοδύναμα
ρομπὸτ δίνουμε μυαλὸ παι-
διῶν γιὰ νὰ δέχωνται ἀδυσ-
τάστοι.

μαρτύρητα τις διαταγές μας, νὰ τις ἐκτελοῦν χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση. Γίγαντες, με σκέψι καὶ ἀντίληψι ἐντελῶς παιδιδαστική, χωρὶς κρίσι, πρόθυμοι νὰ πραγματοποιήσουν τὰ πιὸ τολμηρὰ σχέδια! Αὐτὸ εἶναι ποὺ μάς χρειάζεται!

Τὸ Γεράκι ἀνατριχιάζει καθὼς ἀκούει τούτα τὰ λόγια. Ἐχει μπροστά του λοιπὸν τὴν πιὸ φοβερὴ συμμορίαν, ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου! Σκοτώνουν ἀδύναμα πλάσματα γιὰ νὰ μετασφύτουν τὸ μυαλό τους στὰ ἀπαίσια τέρατα ποὺ σχεδιάζουν νὰ ἐξαπολύσουν σὲ μιὰ ὑπουλὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν ἀνυπόπτων κατοίκων τῆς Νέας Ὑόρκης!

Σφίγγει τὰ δόντια καὶ μισοκλείνει τὰ μάτια. Τὸ μίσος γι' αὐτὰ τὰ ἀνθρωπόμορφα κτῆνη καθρεφτίζεται στὸ βλέμμα του. Εἶναι ἕτοιμος νὰ σαλτάρῃ ἀπάνω τους. Ὅμως ἀπότομα σταματᾷ. Βλέπει κάτι ποὺ τὸν κάνει νὰ τρίβῃ τὰ μάτια του. Γιὰ μιὰ στιγμή νομίζει πὼς ὄνειρεύεται. Κάποια πόρτα ἀνοίγει κι' ἓνας ψηλὸς ἄντρας με ἄσπρη μπλουζὰ μπαίνει στὴν αἴθουσα, σερνοντάς μαζὶ του... τὸν Τζίμ Γκάφα!

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος εἶναι σὰ νὰ δέχεται χτύπημα κεραυνοῦ.

—Ὁ Τζίμ! Πῶς δρέθηκε ἐδῶ ὁ Τζίμ; ἀναρωτιέται.

Ὁ μικρὸς ἀραπάκος εἶναι σχεδὸν γυμνὸς καὶ κυττάζει

γύρω του χαζὰ τοὺς ἀνθρώπους με τὶς ἄσπρες μπλουζες. Ὑστερὰ βλέπει τὸν ἄνθρωπο με τὸ μούσι καὶ τὰ γυαλιά. Ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ τὸν κρατοῦσε καὶ τρέχει κοντά του. Τὸ μαῦρο γυαλιστερὸ μούτρο του ἔχει γίνεи ἄσπρο ἀπὸ τὸ φόβο. Γονατίζει.

—Ἐλεος... ἔλεος, κύριε... κύριε γιατρέ!, λέει κλαψιάρικα. Γιατὶ ἔβαλες αὐτὸ τὸν οὐρακοτάγκο καὶ με πιάσῃ; Τί σοῦ ἔφταιγα ὁ φουκαρὰς καὶ θέλεις νὰ μοῦ κάνῃς κακὸ; Ἐγὼ δὲν πείραξα κανένα.

—Σκασμός!, τοῦ λέει ἄγρια ἀντὶς. Βούλωσε τὸ στομά σου!

—Ἀχ! ἀναστενάζει ὁ ἀραπάκος. Ποῦ εἶσαι Γεράκι νὰ δῇς τὰ χάλια τοῦ δυστυχισμένου τοῦ φίλου σου τοῦ Τζίμ! Ἐλα, Γεράκι μου, νὰ με γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ χέρια τους γιατί θὰ με φάνε ζωντανό! Γεράκι μου, κάνε τὸ θαῦμα σου!

—Γνωρίζεις τὸ Γεράκι; ρώτησε ὁ «γιατρός» καὶ τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα καρφώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ. Ξέρεις τὸν Νέο Ὑπεράνθρωπο;

—Πῶς δὲν τὸν ξέρω!, συνεχίζει κλαψιάρικα ὁ Γκάφας. Ἀφοῦ εἶναι φίλος μου, μπορεῖ νὰ μὴ τὸν ξέρω; Ἀλλὰ ἀφῆσέ με τώρα, καλέ μου ἄνθρωπε, νὰ φύγω καὶ σοῦ ὀρκίζομαι πῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάνω πιά. Δὲν ἔκανα δὰ καὶ κανένα ἔγκλημα. Ὅταν

φανερώθηκε εκείνος ὁ οὐρακοτάγκος στὸ δρόμο καὶ ὅλοι ἀρχισαν νὰ τρέχουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ νὰ κρυφτοῦν, ἐγὼ μὴκκα σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο. Μὰ τὸ Θεὸ δὲν πρόφτασα νὰ φάω τίποτα! "Οχι.

"Εφαγα μιὰ τόση δὲ σοκολατίτσα! Δηλαδή μπορεῖ νὰ ἦταν λίγο πιὸ μεγάλη. "Ἄς ποῦμε πῶς ἦταν μιὰ πλάκα σοκολάτα. Μπορεῖ καὶ δύο! Δὲ χάθηκε ὁ κόσμος! Καὶ τότε ἦρθε καὶ με πρόλαβε ἐκεῖνος ὁ μαλλιαρὸς οὐρακοτάγκος καὶ μ' ἄρπαξε. "Ελα, μπαρμπούλη μου! Συχώρησέ με καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ συχωρήσῃ! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω πιά!

'Αλλὰ ἐκεῖνος δὲν τὸν ἀκούει. Οἱ ἄλλοι χαμογελοῦν εἰρωνικά. Αὐτὸς σκέφτεται. Τὸ Γεράκι εἶναι τὸ μόνο πρόσωπο ποῦ φοβάται αὐτὸς ὁ σατανικὸς κακούργος. "Ἄν μπορούσε λοιπὸν αὐτὸς ὁ μικρὸς ἀραπάκος νὰ τὸν βάλῃ στὰ ἴχνη του.

—Λὲς ἀλήθεια πῶς γνωρίζεις τὸ Γεράκι; τὸν ξαναρωτάει.

—Ναί! Ναί! Τὴν ἀλήθεια λέω, κύριε γιατρέ! Μάλιστα ὅταν με πιάσατε γύριζα ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς μητέρας του...

—Τῆς μητέρας του; "ἔχει λοιπὸν μητέρα ὁ Ὑπεράνθρωπος;

—Πῶς δὲν ἔχει μητέρα! Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ μητέρα;

"Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπο

τοῦ κακούργου. Προσπαθεῖ νὰ δείξῃ καλωσύνη.

—Λοιπὸν, πρόσεξέ με καλά, Τζίμ! Θὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερο ἀμέσως, ἂν μοῦ πῇς ποῦ μένει ἡ μητέρα τοῦ Γερακιού.

—Τί νὰ τὴν κάνεις τὴν κυρία Μάργκαρετ; ρωτάει ὁ χαζὸς ἀραπάκος παραξενεμένος.

—Τὴ θέλω. "ἔχω κάτι νὰ τῆς πῶ...

Τὸ Γεράκι ἐπεμβαίνει καὶ ἐπιτίθεται

Ο ΓΚΑΦΑΣ ζύνει τὸ κεφάλι του. Τὸ μικρὸ μυαλὸ του κάτι μαντεύει. Κάτι προαισθάνεται καὶ κάποια μυστικὴ φωνὴ τοῦ μιλάει μέσα του. Κι' ἂν θέλῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ τῆς κάνῃ κακὸ τῆς κ. Μάργκαρετ; "Ἡ κυρία Ντάνου εἶναι ἡ πιὸ ἐν τάξει γυναίκα τοῦ κόσμου καὶ κάνει καὶ τὰ καλύτερα κέικ. Καὶ σερβίρει καὶ κάτι φετάρες! Θεοῦλη μου τί φετάρες εἶναι αὐτές!

—Δὲν σοῦ λέω ποῦ κάθεται!, κάνει ἀπότομα.

—Δὲν μοῦ λές;

—"Οχι...

—Τότε, ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς!

Σ' ἓνα νόημά του, δυὸ ἀπὸ τοὺς ἄντρες με τὶς ἄσπρες μπλουζες ἀρπάζουν στὰ στιβαρά τους χέρια τὸν Τζίμ Γκάφα καὶ τὸν ξαπλώνουν σ' ἓνα χειρουργικὸ κρεβάτι. Φωνάζει, χτυπιέται, κλαίει. Μὰ κανεὶς δὲν τὸν προσέχει.

Τὸν δένουν καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ γυαλιὰ πλησιάζει κι ἔρχεται καὶ στέκει, κρατῶν-
τας ἕνα κοφτερὸ νυστέρι, πά-
νω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

—'Ετοιμάστε τὸ πριόνι
νὰ τοῦ κόψουμε τὸ κρανί-
ο! λέει. "Εστὼ καὶ νέγρικο, τὸ
μυαλό του μᾶς χρειάζεται...

Κυττάζει λοξὰ τὸν μικρὸ
ποῦ τρέμει καὶ ἔχει δουρκω-
μένα τὰ μάτια.

—'Εκτὸς ἂν θυμήθηκε ποῦ
εἶναι τὸ σπίτι τῆς μητέρας
τοῦ 'Υπερανθρώπου... Μήπως
θυμήθηκες, Τζίμ;

Ὁ Γκάφας βλέπει τὸ νυ-
στέρι, κυττάζει τὸ πριόνι, τὸ
φοβισμένο βλέμμα του πη-
γαινοέρχεται στὰ πρόσωπα
ἐκείνων ποῦ τὸν περικυκλώ-
νουν. Σφίγγει τὰ δόντια. "Ε-
κανε τὴ μιὰ γκάφα καὶ εἶπε
πὼς ξέρεي τὸ σπίτι τοῦ φί-
λου του τοῦ Μὰκ Ντάνυ. Δὲν
θὰ κἀν καὶ δεύτερη.

—'Οχι. Δὲ θυμήθηκα!, ἀ-
κοπρίνεται μὲ πείσμα.

—'Εμπρὸς λοιπὸν νὰ τε-
λειώνουμε!, διατάζει ὁ «για-
τρός». Ἀνοίχτε τοῦ τὸ κρα-
νίο!

Καὶ κάποιος πλησιάζει τὸ
πριόνι στὸ κρανίο τοῦ Τζίμ
Γκάφα.

Ἀκριβῶς ὅμως ἐκείνη τὴ
στιγμὴ τὸ Γεράκι, ποῦ δὲ
μπορεῖ νὰ κρατηθῇ πιά, ἐπι-
τίθεται. Σὰν κεραυνὸς χτυ-
πάει στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίγει
διάπλατα καὶ ὁρμάει στὴν
αἶθουσα ποῦ μυρίζει φάρμα-
κα καὶ θάνατο. Μ' ἕνα πήδη-
μα βρίσκεται πλαίϊ σ' ἐκείνον
ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ τεμαχί-

σῇ τὸ κρανίο τοῦ Γκάφα. Ἡ
γροθιά του διαγράφει ἕνα
τόσο στὸν ἄερα καὶ ὁ κακούρ-
γος ποῦ κρατᾷ τὸ πριόνι
τινάζεται, σὰν νὰ τὸν χτύπη-
σε ἀστροπελέκι, καὶ πέφτει
σφαδάζοντας δυὸ μέτρα πιὸ
ἐκεῖ. Οἱ ἄλλοι σκορπίζουν
ξαφνιασμένοι. Ὁ ἀραπάκος
ξεφωνίζει χαρούμενα:

—Γεῖά σου, κύριε Μὰκ!
'Απάνω τους, Γεράκι μου!
Νὰ μοῦ ζήσης, Γεράκι!

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος
χαμογελάει. Μὲ μιὰ κίνησι
σπάει τὰ σκοινιά, ποῦ κρα-
τοῦνε δεμένο στὸ τραπέζι τὸ
μικρὸ φίλο του, καὶ ὁρμάει
πάλι. Οἱ κακούργοι μὲ τὶς
ἄσπρες μπλουζές, ποῦ ἔχουν
συνέλθει ἀπὸ τὴν πρώτη κα-
τάπληξι, δοκιμάζουν ν' ἀντι-
σταθοῦν. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς
κρατοῦν κι' ὅλας στὰ χέρια
τους δυὸ αὐτόματα ὅπλα. Πυ-
ροβολοῦν. Μὰ οἱ σφαῖρες δὲν
ἐνοχλοῦν τὸν Νέον Ὑπεράν-
θρωπο, ποῦ εἶναι ἄτρωτος.
Χτυποῦν ἀπάνω στὸ στήθος
του, στὸ πρόσωπό του, στὰ
χέρια του καὶ γλυστροῦν χω-
ρὶς νὰ τὸν βλάψουν. Οὔτε μιὰ
γρατζουνιά

Μὲ τὴ σιδερένια γροθιά
του ὅμως μπορεῖ νὰ συντρίψῃ
ὀλόκληρη μεραρχία δαιμό-
νων! Ἀπλώνει τὰ χέρια καὶ
τὰ ἀλύγιστα δάχτυλά του τυ-
λίγονται στὸ λαιμὸ τῶν δυὸ
γκάγκστερς μὲ τὰ αὐτόμα-
τα. Ἀκούγεται ἕνας ξερὸς
κρότος. Σπάει ὁ σβέρκος
τους καὶ σωριάζονται στὸ
πάτωμα μὲ σπασμούς.

Τότε ακούγεται ἡ φωνὴ τοῦ «γιατροῦ»:

—Τί κάθεστε, ἡλίθιοι! Τὰ ἀέρια! Μονάχα αὐτὰ μποροῦν νὰ τὸν ἐξοντώσουν!

—Ένας ἀπ' τοὺς συμμορίτες τρέχει σὲ μιὰ γωνιά. Ἄρ πάζει ἕναν μοχλὸ καὶ τὸν πιέζει πρὸς τὰ κάτω. Στὸν τοίχο ἀνοίγει μιὰ μεγάλη τρύπα. Ένα πράσινο σύννεφο ἀρχίζει νὰ μπαίνει σφυρίζοντας στὴν αἴθουσα. Τὸ Γεράκι βλέπει τοὺς ἀντιπάλους σὰν νὰ φοροῦν κάτι παράξενες μάσκες στὸ πρόσωπο καὶ καταλαβαίνει. Δηλητηριώδη ἀέρια! Μ' ἕνα δυνατό λάκτισμα ἀναποδογυρίζει τὸν πρῶτον ποὺ βρίσκει κοντὰ του. Σκύβει, τοῦ ἀποσπάει τὴ μάσκα καὶ τὴν πετᾷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζίμ.

—Βάλε αὐτὴ τὴν προσωπίδα στὸ μούτρο σου! τοῦ φωνάζει.

—Υστερα σαλτάρει πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ μόχλος. Μὲ μιὰ γροθιά συντρίβει τὸ κρανίον τοῦ συμμορίτη ποὺ τὸν κρατᾷ. Τὸ πράσινο ἀέριο τὸν χτυπάει στὰ ρουθούνια καὶ κάνει τὰ μάτια του νὰ πονᾶνε. Νοιώθει μιὰ παράξενη κούρασι. Φοβᾶται πὼς θ' ἀρχίσῃ νὰ ζαλίζεται. Ἀγωνίζεται νὰ ξαναφέρῃ τὸ μοχλὸ στὴ θέσι του. Ἡ τρύπα ὅμως στὸν τοίχο δὲν κλείνει. Δὲν ξέρει τὸν χειρισμό.

—Δὲν θὰ γλυτώσῃς αὐτὴ τὴ φορὰ Γεράκι!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ σατανικοῦ «γιατροῦ». Έμένα μὲ λένε Ζὰκ

Χουαίτ! Νὰ τὸ θυμᾶσαι αὐτὸ τὸ ὄνομα τώρα ποὺ θὰ πεθαίνῃς. Μιὰ μέρα θὰ γίνω ὁ Βασιλιάς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Χουαίτ! Τώρα θυμάται. Εἶναι ἕνας τρελλὸς γιατρός, ποὺ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια εἶχε ἀποδράσει ἀπ' τὸ ψυχιατρεῖο τοῦ Ντόνοβαν. Εἶχαν γράψῃ τότε σελίδες ὁλόκληρες οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν παράφρονα. Μὰ ὕστερα χάθηκαν τὰ ἴχνη του καὶ ὅλοι νόμιζαν πὼς εἶχε πεθάνει. Ὁ Χουαίτ λοιπόν! Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 κίνδυνος γιὰ τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες!...

Ἀκούει ἕνα ἀπαίσιο γέλιο.

—Τώρα φεύγω Γεράκι! Εἶσαι κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸ σιδερένιο κλουβὶ καὶ θὰ ψηθῇς ζωντανός. Καλὸ ταξεῖδι στὴν κόλασι.

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος αἰσθάνεται μιὰ παράξενη παγωνιά σ' ὅλο του τὸ κορμί. Μέσα στὸ πράσινο σκοτάδι διακρίνει θαμπὰ τὸ ἀπαίσιο μούτρο του μὲ τὸ ἄσπρο μυτερὸ μῦσι καὶ τὰ μάτια του, ποὺ γυαλίζουν σὰν μάτια φιδιοῦ. Τὸν βλέπει ν' ἀπομακρύνεται μὲ βήματα ἀργὰ πρὸς τὰ πίσω.

Ἀλλὰ βλέπει καὶ κάτι ἄλλο ποὺ τοῦ κόβει τὸ αἷμα. Ὁ Τζίμ Γκάφας ἔχει γλυστρήσει κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, κοντὰ στὸ ὁποῖο βρίσκεται ὁ σατανικὸς γιατρός. Τὸν βλέπει ν' ἀρπάξῃ μιὰ ἀπὸ τὶς τετράγωνες μπουκάλες, ποὺ

είναι γεμάτη μ' ένα ροζ ύγρο, να ξεφυτρώνει πίσω απ' τον Χουάιτ και να την ζυγιάζει πάνω απ' το κεφάλι του.

—Τζίμ!, φωνάζει.

Μα ο άραπάκος δέν τον άκούει. Ή μπουτίλια κατεβαίνει με δύναμι στο κεφάλι του κακούργου. Σπάει, γίνεται χίλια κομμάτια και τον μου σκεύει. Άκούγεται ένα άπαίσιο ούρλιαχτό. Ο Χουάιτ ούρλιάζει. Συγχρόνως ροζ ύδρατμοί άρχίζουν να σηκών-

Ξαπλώνουν τον Τζίμ Γκάφα πάνω σ' ένα χειρουργικό τραπέζι.

νωνται άπ' το πάτωμα.

—Τώρα θα τιναχτούμε στον άέρα!, άκούγεται μιá τρομαγμένη φωνή.

Το άπαίσιο γέλιο του γιατρού έρχεται σαν άπάντησι.

—Είμαι εύχαριστημένος που θα πεθάνης μαζί μου, Γεράκι! Το ύγρο αυτό σε λίγο θα κάνη ένωσι με το πρόσινο άέριο. Όλοι μας θα γίνουμε τότε ένα τεράστιο πυροτέχνημα.

Ο Νέος Ύπεράνθρωπος σφίγγει τὰ δόντια. Σηκώνει στὰ χέρια τον άραπάκο που έχει ξαναρθή κοντά του.

—Πάλι την έκανες την έξυπνάδα σου, χαζέ!, του λέει θυμωμένος. Να δούμε τώρα πώς θα γλυτώσουμε...

Τρέχει προς την πόρτα. Είναι κλειστή. Στερεώνει τούς ώμους του άπάνω της και σπρώχνει. Το χοντρό σίδερο όμως άντέχει. Το Γεράκι απομακρύνεται μερικά βήματα και πέφτει με καινούργια όρμη άπάνω της. Η πόρτα άρχίζει να κλονίζεται. Μια δεύτερη προσπάθεια. Η πόρτα ανοίγει! Τώρα δέ βαδίζει, πετάει! Διασχίζει σά βολίδα τις σκοτεινές στοές του άνθρακωρυχείου και, ύστερα από δυό λεπτά, βγαίνει στην έπιφάνεια της γής. Όταν βλέπει τ' άστρα, παίρνει μιá βαθειά άνάσα.

—Θαρρώ πώς γλυτώσαμε, Γκάφα!, λέει του άραπάκου και του τραβάει τ' αύτί.

Ο Τζίμ Γκάφας καμαρώνει.

—Άν δέν ήμουνα εγώ, κύ-

ριε Μάκ, θά χανόμαστε! Εύ-
τυχώς που του έσπασα τὸ
κεφάλι...

—“Ε! “Αρπαξε λοιπὸν τὴν
καρπαζιά σου! Σοῦ χρειά-
ζεται!...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγε-
ται ἕνας τρομακτικὸς κρότος.
Καθὼς ταξιδεύουν ψηλά, τὸ
Γεράκι ρίχνει μιὰ ματιὰ κά-
τω στὴ γῆ. Μιὰ τεράστια
φλόγα ἔχει ξεπηδήσει ἀπὸ τὸ
μέρος τοῦ παλιοῦ ἀνθρακω-
ρυχείου. Τεράστιοι ὄγκοι χῶ-
ματος τινάζονται στὸν ἀέρα
καὶ ξαναπέφτουν...

—Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε!,
φιθυρίζει μέσα ἀπ’ τὰ δόν-
τια του.

Τὸ ρομπότ... αὐτοκτο-
νεῖ!...

ΛΙΓΕΣ στιγμὲς ἀργότερα
ὅμως, τὸ Γεράκι, ὁ Νέος
Υπεράνθρωπος, ξαναγυρίζει
στὸν τόπο ὅπου πρέπει
νὰ ἔχουν θαφτῇ ὁ σατανικὸς Χου-
αίτ κι’ οἱ κακούργοι συνερ-
γάτες του. Ἐνα ἀόριστο αἰ-
σθημα ἀνησυχίας τὸν παι-
δεύει. Κάτι τοῦ λέει μέσα
του πῶς τὸ ἔργο του δὲν τέ-
λειωσε ἀκόμα. Ἀπὸ ψηλά,
καθὼς πετάει, βλέπει τὶς
φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς. Τὰ
ἐργαστήρια, πού ἦταν ἐγκα-
ταστημένα στὰ σπλάχνα τῆς
γῆς καὶ πού προετοιμάζαν τὸ
θάνατο καὶ τὴν καταστροφή,
καίγονται ἀκόμα. Τὸ διαπε-
ραστικὸ βλέμμα του ψάχνει
παντοῦ. Δὲν βλέπει τίποτα
που νὰ δικαιολογῇ τοὺς ἀό-
ριστους φόβους, πού τὸν ἔκα-

Τὸ Γεράκι σφυροκοπεῖ τὸ μαλλια-
ρὸ πῆχνο μὲ καταδύσεις!

ναν νὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ. “Α-
δικα λοιπὸν ἀνησύχησε;

“Οχι! Δὲν ἀνησύχησε ἄ-
δικα. Τώρα βλέπει κάτι πού
τοῦ κινεῖ τὴν προσοχὴ καὶ
τὸν κάνει νὰ χαμογεδάσῃ πα-
ράξενά.

—Νάτοι!, λέει. Τὸ περί-
μενα!

Πραγματικὰ χίλια μέτρα
πιδὲ ἐκεῖ ἀπὸ κάποια μυστικὴ
ἐξοδο τοῦ ἀνθρακωρυχείου
ξεχωρίζει νὰ βγαίνουν μερι-

κὰ ἀπὸ τὰ σιδερένια τέρατα τοῦ Χουαίτ. Ἀπάνω τους ἀντανακλοῦν οἱ φλόγες τῆς πυρκαϊῆς καὶ τὰ κάνουν νὰ φαίνονται σὰν φλογισμένοι γίγαντες. Εἶναι περισσότερα ἀπὸ δέκα ρομπότ, πὺ κατὰφεραν νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴν καταστροφή καὶ προσπαθοῦν τώρα νὰ ξυφύγουν πρὸς τὸν ἀνοιχτὸ κάμπο.

—Θὰ μποῦν σὲ λίγο στὸ δημόσιο δρόμο, κάνει μὲ σφιγτὰ δόντια. Πρέπει νὰ τοὺς ἐμποδίσω. Ἄν μποῦν στὴ Νέα Ὑόρκη, κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ ἐπακολουθήσῃ!..

Τὸ Γεράκι τοὺς ἀφήνει νὰ προχωρήσουν λίγο κι' ὕστερ μέ μιὰν ἀπότομη κίνησι, βουτᾷ πρὸς τὸ μέρος τους. Ἡ γροθιά του πέφτει μὲ δύναμι στὸ κρανίον τοῦ πρώτου πού βρίσκεται μπροστά του. Ἀκούγεται ἓνας μεταλλικὸς κρότος. Τὸ ρομπότ γέρνει πλάγια, ἀλλὰ δὲν πέφτει. Ἀπεναντίας δείχνει τὰ δόντια του, μιὰ σειρὰ ἀπὸ μυτερὰ καρφιά, πὺ εἶναι καρφωμένα στὶς μασέλες του, καὶ ἀπλώνει τὸ σιδερένιο του μπράτσο. Κάτι κρατᾷ στὸ χέρι. Εἶναι ἓνα παράξενο πρᾶγμα πὺ θυμίζει πιστόλι. Μιὰ πράσινη φλόγα ἐκτοξεύεται ἀπ' αὐτὸ τὸ πρωτοφανέρωτο ὄπλο καὶ τὸν χτυπάει στὰ μάτια. Τὸ Γεράκι αἰσθάνεται μιὰ δυνατὴ ζόλη κι' ἔναν πόνον στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. Παίρνει μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα, ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ ζυγιάζεται σὰν βολίδα πάνω ἀπὸ τὰ σιδερένια αὐτὰ

τέρατα. Κάνει μιὰ καινούργια κάθετη ἐφόρμησι.

Τούτῃ τῇ φορὰ τὰ δάχτυλά του ἀρπάζουν καὶ σφίγγουν τὸ ὠπλισμένο χέρι τοῦ ρομπότ. Τὸ πιστόλι τινάζεται στὸν ἀέρα καὶ τὴν ἄλλῃ στιγμὴ τὸ ὄπλο εἶναι στὴ διάθεσι τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου. Σχεδὸν ἀμέσως τὸ Γεράκι στρέφει τὸν μεγάλο σωλῆνα στὸ χαλύβδινο μούτρο τοῦ τέρατος. Ἡ πράσινη φλόγα τσουρουφλίζει τὸ σίδηρο, πὺ ζαρώνει καὶ λυώνει καὶ γίνεται σὰν ἀναλυτὸ μολύβι. Τὸ ρομπότ σὰν ἄψυχο πρᾶγμα καταραкулᾷ μπρούμυτα στὸ χῶμα.

Ὅμως τὸ Γεράκι δὲν τελείωσε ἀκόμα. Τώρα οἱ ἄλλοι σιδεράνθρωποι, πὺ βλέπουν ἀκίνητο τὸν σύντροφόν τους, θέλουν νὰ πάρουν ἐκδίκησι. Μουντάρουν ἀπάνω του καὶ δειννουν τὰ μυτερὰ καρφιά πὺ ἔχουν γιὰ δόντια. Ἀλλὰ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἔνει ἀκόμα στὴ διάθεσί του τὴν πράσινη φλόγα. Τρία ἀπὸ τὰ ρομπότ κολλοῦνται στὸ χῶμα μὲ λυωμένο κρανίον. Τὸ τέταρτο σφασιάζει βγάζοντας ἓναν μεταλλικὸ ἦχο.

Τούτῃ ὅμως ὁκρίβως τῇ στιγμῇ, γίνονται δυὸ πρᾶγματα, πὺ φέρνουν σὲ δύσκολη θέσι τὸ Γεράκι. Τὸ παράξενο πιστόλι σταματᾷ νὰ λειτουργῇ καὶ τὸ ἓνα του μπράτσο βραδύκεται σφηνωμένο στὶς δυνατὲς μασέλες ἐνὸς τέρατος. Πετᾷ τὸ ὄπλο καὶ τεντώνει τὸ μπράτσο. Τὰ

μυτερὰ καρφιά θρυμματίζονται σάν σπιρτόξυλα. Μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του καταφέρει μὲ ὅλη τὴ δύναμί του μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸν σιδερένιο θώρακα. Ἕνας θόρυβος ἀπὸ παληοσιδερικὰ ἀκούγεται καὶ τὸ ρομπότ ξαπλώνει ἀνάσκελα.

Τοῦτο τὸ θέαμα γεμίζει μὲ τρόμο τὰ τέρατα τοῦ Χουαίτ καὶ ξαφνικά, ἐνῶ δείχνουν ἀποφασισμένα νὰ ἐπιτεθοῦν, μετανοιώνουν καὶ γυρίζουν τὶς ράχες τους στὸ Γεράκι. Τρέχουν τώρα, σάν νὰ παραφρόνησαν ξαφνικά, πρὸς τὸ μέρος τῆς πυρκαϊᾶς πού συνεχίζεται. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος τὰ παρακολουθεῖ πετώντας χαμηλά. Καὶ σὲ λίγο ἀφήνει ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Τὰ ρομπότ τὸ ξαναῦστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο πέφτουν στὶς φλόγες.

—Αὐτὸ εἶναι ἕνα εἶδος αὐτοκτονίας!, λέει καὶ χαμογελάει.

Τὰ βλέπει νὰ κουλουριάζονται τυλιγμένα ἀπὸ τὴ μεγάλη φωτιά κι' ὕστερα νὰ λιώνουν καὶ νὰ γίνονται ἄμορφες μάζες.

Τώρα μπορεῖ νὰ εἶναι ἡσυχος. Ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ ἀρχίζει νὰ ταξιδεύη πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη. Καθὼς πετάει, βλέπει μιὰ σειρὰ ἀπὸ πυροσβεστικὲς ἀντλίες καὶ αὐτοκίνητα φορτωμένα ἀστυνομικοὺς νὰ τρέχουν πρὸς τὸν τόπο τῆς πυρκαϊᾶς.

Ὁ μαλλιαρὸς γοοῖλλας κάνει πάλι τὴν εμφάνισί του

ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα τὸ πρωῒ, τὸ «Νταῖηλυ Χέραλντ» δημοσιεύει ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὴν καταπληκτικὴ εὐτὴ ὑπόθεσι. Ἡ νέα Ὑόρκη αἰσθάνεται νὰ φεύγῃ ὁ βαρὺς ἐφιάλτης, πού τὴν βάραινε τόσον καιρό. Ἐπὶ τέλους, τὰ παιδιὰ θὰ μποροῦν νὰ κυκλοφοροῦν πιά χωρὶς ἀγωνία στοὺς δρόμους καὶ στὰ πάρκα. Τὰ σχολεῖα θὰ ξαναρχίσουν τὰ μαθήματά τους. Ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι. Ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φίλο μας τὸν Μὰκ Ντάνυ. Ἕνα τη λεφώνημα, πού πήρε τὸ ἴδιο ἀπόγεμα ἀπὸ κάποιον γνωστό του ἀστυνομικό, τὸν ἔχει ἀναστατώσει.

—Γεῖά σου Μὰκ, τοῦ εἶπε αὐτός. Διάβασα τὸ ἄρθρο σου. Ὡραία τὰ λές. Μὰ τὸ Γεράκι φαίνεται πὼς ἄφησε τὴ δουλειὰ στὴ μέση. Ἀπὸ μιὰ ἔρευνα πού κάναμε στὰ ἐρεῖπια δεδαιωθήκαμε πὼς ὁ Χουαίτ καὶ ἡ παρέα του δὲν ὑπάρχουν πιά. Ἔμεινε ὅμως ὁ μαλλιαρὸς πίθηκος. Ὁ οὐρακοτάγκος εἶναι ζωντανὸς καὶ σοῦ στέλνει χαιρετίσματα. Ἀγνώστο πὼς, γλύτωσε. Σήμερα ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του. Ἀρπάξε ἕνα παιδί καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ποῦ νὰ τὸ πάη, τὸ σκότωσε. Πολὺ φοβᾶμαι πὼς ἀπόκτησε κακὲς συνήθειες κάνοντας παρὰ μὲ τὸν τρελλογιατρὸ τὸν Χουαίτ καὶ πὼς, ἂν δὲν τὸν

καθαρίσουμε σύντομα, θα χάσουμε κι' άλλα παιδιά!...

Αυτὰς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ὁ Μὰκ Ντάνυ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος ὅπως οἱ ἄλλοι. Ὁ Φρέντυ, ὁ μαλλιαρὸς πίθηκος εἶναι ἀκόμα ζωντανός! "Ἀρα ὁ κίνδυνος γιὰ τὰ παιδιά ὑπάρχει πάντοτε. Ὁμως σιγὰ - σιγὰ ὁ Μὰκ ἀρχίζει νὰ ἡσυχάζη. Πέρασε σχεδὸν μιὰ βδομάδα καὶ ὁ μαλλιαρὸς πίθηκος δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς.

—Μπορεῖ ν' ἀποφάσισε νὰ... καλογερέψη, τοῦ λέει ὁ Τζίμ Γκάφας.

—Ποιός;

—Ὁ μαλλιαρὸς πίθηκος. Μπορεῖ νὰ μετάνιωσε γιὰ τὰ ὅσα ἔκανε καὶ ἀποφάσισε νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ του!

—Εἶσαι ἡλίθιος, Τζίμ!

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, καθὼς ὁ Μὰκ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ, βλέπει ἀνθρώπους νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ πανικόβλητοι. Πρὶν προφτάσῃ νὰ ρωτήσῃ, νὰ μάθῃ τί ἔχει συμβῆ, ἀκούει τὶς σπαραχτικὰς κραυγὰς μιᾶς γυναίκας:

—Τὸ κοριτσάκι μου! Βοήθει! Ἡ κορούλα μου!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου ἐμφανίζεται τὸ μαλλιαρὸ τέρας. Τὰ μάτια τοῦ Μὰκ ἀστράφτουν. Τώρα δὲ θὰ τὴν πάθῃ σὰν τὴν ἄλλη φορὰ. Φέρνει τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴ μπλὲ πέτρα στὸ στόμα τοῦ καὶ τὸ θρυλικὸ Γεράκι μὲ τὴ γαλάζια φόρμα καὶ τὴν κόκκινη μπερτα ἀπογειώνεται. Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα δρῖσκειται πὰ-

νω ἀπὸ τὸ μαλλιαρὸ πίθηκο ποὺ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά τοῦ τὸ λιπυθυμισμένο κοριτσάκι. Τὸ τέρας ἀνασηκώνει τὸ μουσοῦδι τοῦ. Δείχνει τὰ δόντια τοῦ κι' ἀφήνει ἓνα θυμωμένο μουγκρητὸ ποὺ κάνει τὰ τζάμια τῶν σπιτιῶν νὰ τρίζουν. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος βουτάει ἀπὸ ψηλὰ καὶ μὲ τὴν ἀνίκητὴ γροθιά τοῦ καταφέρνει ἓνα δυνατό χτύπημα στὸ καύκαλο τοῦ κτήνους. Ὁ πίθηκος βγάζει ἓνα ὀξύ οὐρλιαχτὸ, ἀλλὰ δὲν κλονίζεται. Τὸ Γεράκι πραγματοποιεῖ μιὰ δευτέρη κατάδυσι. Ἡ ἀτσάλινη γροθιά τοῦ στραπατσάρισε τὸ μαλλιαρὸ πρόσωπο τοῦ οὐρακοτάγκου. Ἀλλὰ οὔτε καὶ τώρα κλονίζεται. Βγάζει θυμωμένα οὐρλιαχτὰ, σηκώνει τὸ μακρὺ τοῦ χερὶ προσπαθώντας νὰ πιᾷσῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο, μὰ δὲν ἀφίνει τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ.

Τὸ Γεράκι βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι. Θὰ μπορούσε φυσικὰ νὰ χρησιμοποιοῦσε ὅλη τὴ δύναμι ποὺ διαθέτει νὰ συντρίψῃ τὸ κρανίον τοῦ μαλλιαροῦ πίθηκου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει μονάχα αὐτό. Πρέπει, πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ γλυτώσῃ τὸ κορίτσι. Ἐνα δυνατό χτύπημά τοῦ ποὺ θὰ σκότωνε τὸ τέρας μπορεῖ νὰ σκότωνε μαζί καὶ τὸ ἄθωο πλάσμα, ποὺ ὁ μαλλιαρὸς πίθηκος ἔχει αἰχμαλωτίσει. Κι' αὐτὸ θέλει ἴσα - ἴσα ν' ἀποφύγῃ τὸ Γεράκι.

Περιμένει λοιπὸν τὴν κατάλληλὴν εὐκαιρίαν. Παρακο-

λουθεί τον πίθηκο που βαδίζει στους έρημους δρόμους και σε μια στιγμή αισθάνεται την καρδιά του να χτυπάει δυνατά. Τò τέρας, σαν να παίρνει μια ξαφνική απόφαση, σταματάει μπροστά σ' έναν ούρανοξύστη, ρίχνει μια ματιά προς τ' άπάνω κι' αρχίζει με καταπληκτική σβελτάδα ν' ανεβαίνει. Τò μι κρό αίχμάλωτο κορίτσι μπαίνει σε καινούργιο κίνδυνο. Τò Γεράκι δέ ξέρει τί πρέπει νά κάνει. "Αν έπιτεδή και τον γκρεμίση από τò ύψος που βρίσκεται όλα είναι χαμένα. Τον αφήνει λοιπόν. Ανεβαίνει, ανεβαίνει και μονάχα σαν φτάνει στον 48ο όροφο όπου βρίσκεται ή ταρατσα σταματάει.

Αφήνει ένα ούρλιαχτό θριάμβου και χτυπάει με τò ελεύθερο χέρι του τò στήθος του σαν ταμπούρλο. "Ο δυνατώτερος όμως άνθρωπος τού κόσμου δέν τον αφήνει για πολύ νά χαρή. "Ενα λεπτό αργότερα ταξιδεύει όρβιος στον άέρα και προσγειώνεται στην ταρατσα. "Ο μαλλιαρός πίθηκος, που τον βλέπει πάλι μπροστά του, εξαγριώνεται και βγάζει άφρους λύσσας. Τά μάτια του σπενεύουν από μίαν άσυγκράτητη όργή. Τώρα θα δείξη σ' αυτόν τον νεαρό ξανθομάλλη με τή μπλε φόρμα και τήν κόκκινη μπέρτα ποιός είναι ό Φρέντυ. Σαλτάρει στο πεζούλι και, για νά έλευθερώση τά χέρια του, ρίχνει από

τò ύψος αυτό στο κενό τò κορίτσι.

Ο Νέος Υπεράνθρωπος θριαμβεύει

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ αυτή τò Γεράκι νοιώθει νά παγώνη τò αίμα του. "Ομως δέν χάνει τήν ψυχραιμία. Αφήνει τόν φοβερό αντίπαλό του άνενόχλητο και ρίχνεται κι' αυτός στο κενό. Πρίν άπ' όλα πρέπει νά σώση τή μικρή. Καθώς βυθίζεται προς τα κάτω, βλέπει στους δρόμους ένα πλήθος από ανθρώπους, που παρακολουθούν με άγωνία, κάνοντας φοβισμένες χειρονομίες, τήν πτώσι τού κοριτσιού. Τά πατώματα περνάνε σαν άστραπή από μπροστά του. Σαράντα όκτώ, σαράντα, τριάντα πέντε, είκοσι δύο, δέκα έπτά... "Επί τέλους! Με μια ύστατη προσπάθεια, απλώνει τά χέρια και τò μισοπεθαμένο υπό τò φόβο κορίτσι πέφτει μαλακά στην άγκαλιά του.

Από κάτω άκούει ξεφωνητά χαράς.

—Γειά σου Γεράκι!

—Ζήτω ό Νέος Υπεράνθρωπος!

—Μπράβο ήρωα!

Μά εκείνος δέν έχει καιρό. Σαλτάρει πάλι προς τ' άπάνω. Σκαρφαλώνει σ' ένα παράθυρο τού είκοστου πατώματος. Με μια γροθιά θρυμματίζει τò τζάμι, μπαίνει μέσα κι' αφήνει τήν έκπληκτη μικρή, που αρχίζει νά συνέρχεται, σ' έναν κανα-

πέ. "Υστερα άπογειώνεται πάλι σά βολίδα. 'Ο μαλλιαρός πίθηκος, παύ στέκει πάντα στο πέζουλι, τόν περιμένει. Έχει άνοιξει τὰ πόδια του και στυλώνεται γερά. 'Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος προσγειώνεται δυο δήματα μπροστά του. 'Ο ούρακοτάγκος δέν τόν άφίνει ν' άνασάνη. Χυμάει άπάνω του και τὸ Γεράκι νοιώθει δυο σιδερένιες τανάλιες νά τυλίγουν τὸ κορμί του. Τούτος ὁ πίθηκος έχει πραγματικά μιὰ καταπληκτική δύναμι. 'Ο δυνατότερος άνθρωπος τοῦ κόσμου κινδυνεύει για μιὰ στιγμή νά χάση τὴν ισορροπία του και γονατίζει. Τὸ Γεράκι και τὸ τέρας παλεύουν και κυλιούνται στὴν άκρη τοῦ πέζουλιού. Οί άνθρωποι πού παρακολουθοῦν ἀπὸ κάτω τὸν φοβερό αὐτὸν άγώνα κρατοῦν τὴν άναπνοή τους.

Μά τούτη ἡ άγώνια δέν εἶναι νά κρατήση πολύ. Τὸ Γεράκι με μιὰ σβέλτη κίνησι άπελευθερώνει τὰ χέρια του. 'Η πρώτη γροθιά του βρίσκει άνάμεσα στὰ μάτια τὸ κτῆνος. Ζαλίζεται. 'Η δεύτερη γροθιά τοῦ ξεβιδώνει τὴν κάτω μασέλα. 'Η τρίτη εἶναι τὸ τέλος. 'Ο μαλλιαρός πίθηκος άνασηκώνεται με τσακισμένα πλευρά και καθὼς δέ μπορεί νά κρατηθῇ ὀρθίος γέρνει πλάγια κι' ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτό, άφίνοντας ἕνα άπαίσιο μουγκρητό, πέφτει στὸ δρό-

μο. Εἶναι μιὰ άμορφη μάζα ἀπὸ σάρκες, κόκκαλα και αίμα. Κανέναν δέ μπορεί νά ελάψη πιά...

"Υστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ Μάκ Ντάνυ, θρονιασμένος στὸ γραφεῖο του, γράφει για τὴν έκτακτη έκδοσι τοῦ «Ντάιηλυ Χέραλντ». Εἶναι μιὰ σπαρταριστὴ περιγραφή. 'Ο κ. Πήτερ 'Εμορυ ὁ άρχισυντάκτης του, πού παίρνει κάθε τόσο τὰ χειρόγραφα του και τὰ διαβάζει, τὸν κυτάζει λοξά:

—Δέ μοῦ λές, Μάκ; τὸν ρώτησε. Πῶς έμαθες όλες αὐτὲς τὲς λεπτομέρειες;

'Ο νεαρός ρέπορτερ χαμογελάει.

—Δέν τὸ μαντέψατε;

—"Οχι.

—Πῆρα μιὰ συνέντευξι με τὸ Γεράκι ὅταν, μετὰ τὴ μάχη πού εἶχε με τὸν μαλλιαρό, προσγειώθηκε. Εἶναι ἕνα παιδί πρώτης τάξεως. Κάποτε θά τὸν φέρω ἐδῶ νά σάς τὸν συστήσω...

'Ο κ. 'Εμορυ γίνεται σοβάρὸς και με φωνὴ γεμάτη ὑπονοούμενα λέει:

—Παρακαλῶ, κ. Ντάνυ, αὐτὴ ἡ σύστασις νά γίνῃ τὸ συντομώτερο. Εἶμαι πολὺ περίεργος νά δῶ ἂν μοιάζῃ με κανέναν ἀπὸ τοὺς γνωστούς μου...

'Ο Μάκ δέν δίνει άπάντησι. Γράφει μονάχα και χαμογελάει πονηρά...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ἡ άναδημοσίευσις.

Μαζί με το τεύχος 3

που θα κυκλοφορήσει την επόμενη εβδομάδα, όλοι οι ά-
νεκγνώστες μας θα πάρουν ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ μια

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Μικρού 'Ηρωος - Γερακιού

Η ταυτότης αυτή, που θα έχει τις προσωπογραφίες
των δυο πιδ αγαπητών ηρώων κάθε Έλληνόπουλου, του
Γιώργου Θαλάσση και του Γερακιού, θα δίνει δικαιώματα
και σημαντικά οικονομικά πλεονεκτήματα στον κάτοχό της!

Κανένα Έλληνόπουλο δέν πρέπει να μείνη χωρίς «Ταυ-
τότητα Μ. 'Ηρωος — Γερακιού»! Θα την πάρετε ΔΩ-
ΡΕΑΝ καρφίτισωμένη μέσα στο τεύχος 3!

Αυτό είναι το

Πρώτο Ένθύμιο

του «Γερακιού». Το Δεύτερο Ένθύμιο, που θα δοθή —
ΔΩΡΕΑΝ ΕΠΙΣΗΣ — μαζί με το τεύχος 5, θα είναι
κάτι εκπληκτικό και πρωτότυπο. Θα είναι μια

ΧΡΥΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΓΛΥΦΗ

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

του Νέου Υπερανθρώπου. Το ένθύμιο αυτό, για το οποίο
θα μάθετε περισσότερες λεπτομέρειες στο τεύχος 3, θα
σας κάνει να γουρλώσετε τα μάτια σας από έκπληξι
και χαρά!

Δέν πρέπει κανένας να χάση το τεύχος 3 και την Ταυ-
τότητα που θα περιεχει!

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ✧ 'Αριθ. 2 ✧ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστεί-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασσιλείου, 'Αμαζόνων 25

Στὸ τεύχος 3 τοῦ «Γερακιού», ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενη ἐβδομάδα, μὲ τὸν τίτλο

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος συναντᾷ τὸν πρῶτο μεγάλο ἀντί-
παλὸ του, ἕναν τρομερὰ ἐφευρετικὸ ἐγκληματικὸ ἐγκέφα-
λο καὶ θὰ θρεθῇ γιὰ πρώτη φορά, φάτσα μὲ φάτσα, μὲ
τὸν θάνατο!

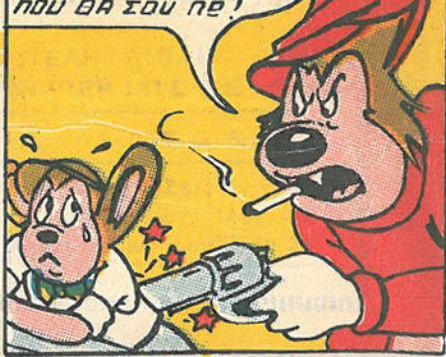
ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Τὸ τεύχος 3, ποὺ θὰ περιέχῃ καὶ μιὰ ταυτότητα ἀνα-
γνώστου «Μ. Ἡρώς — Γερακιού», θὰ ἀφήσῃ ἐποχὴ
στὸν Παιδόκοσμο τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ὑπέροχην πλοκὴ του,
τὶς συγκλονιστικὰ περιπέτειές του, τὴ συναρπαστικὴ
δράσι του, τοὺς συγκινητικούς ἥρωϊσμούς καὶ τὶς κωμι-
κὲς σκηνές του!

ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΕΔΩ; ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΑ; ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΑΙ! ΠΗΓΑΙΝ' Ε-
ΞΩ!!

ΑΓΕ ΤΙΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ
ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΕ ΓΡΗΓΟΡΑ
ΕΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ
ΠΟΥ ΘΑ ΣΟΥ ΠΕ!

ΣΤΗ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟ-
ΜΙΚΗ ΓΕΦΥΡΑ ΑΠ'
ΟΠΟΥ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗΤΟ
ΤΡΑΙΝΟ ΜΕ ΤΟΝ
ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Ε! ΠΑΙΔΙΑ! ΕΝΑ ΣΗ-
ΜΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΜΗΤΣ!
Ο ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ ΕΙΝΑΙ
ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ!

ΠΡΟΣΕΞΕ! ΘΑ ΑΝΑΤΙΝΑΞΩ ΤΗ
ΓΕΦΥΡΑ ΜΟΛΙΣ
ΣΟΥ ΠΕ!

